

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/16/2025
Identifikačné číslo spisu: 9514100138
Dátum vydania rozhodnutia: 14.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:9514100138.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci proti obžalovanému T. R. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 27. januára 2026 v Bratislave o odvolaní prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a odvolaní obžalovaného T. R. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 3. septembra 2025, sp. zn. 16T/4/2024, takto

rozhodol:

I: Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e), ods. 3 Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 3. septembra 2025, sp. zn. 16T/4/2024 zrušuje v časti vo výroku o treste v bodoch I.A., I.B., I.C., I.D.

II: Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovanému

T. R., nar. XX. P. XXXX v A., trvale bytom A., E. XXF, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica,

ukladá

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 a § 29 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 výnimočný úhrnný trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 obžalovanému ukladá trest prepadnutia majetku.

Podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

III: Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného T. R. zmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 3. septembra 2025, sp. zn. 16T/4/2024, uznal obžalovaného T. R. vinným v skutku č. 1 zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v skutku č. 2 z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 13/1998 Z. z., v skutku č. 3 z trestného činu všeobecného ohrozenia formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 13/1998 Z. z., v skutku č. 4 z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 13/1998 Z. z., v skutku č. 5 z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 129/1998 Z. z., v skutku č. 6 z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 10/1999 Z. z., v skutku č. 7 z trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 183/1999 Z. z., v skutku č. 8 z obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 140 písm. c) a § 141 písm. a) Trestného zákona, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že skutok č. 1

T. R. s prezývkou „K.“ alebo „V.“ využíjúc svoje skúsenosti z pôsobenia na pozícii „pravej ruky“ V. B., považovaného za zakladateľa a šéfa zločineckej skupiny vystupujúcej pod názvom „B.“, ktorá pôsobila od presne nezisteného času minimálne od roku 1997 najmä v Bratislave a v západnej časti územia Slovenskej republiky, krátko po smrti V. B. dňa 7. februára 1997 prebral riadenie tejto zločineckej skupiny, tým spôsobom, že:

- určil ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny teritoriálne rozdelenie skupiny a to pre
- R. A. oblasť časti mesta Bratislavy,
- H. A., ktorý viedol jednu z bratislavských podskupín,
- J. E. s prezývkou „M.“; oblasť Záhoria a okolia, kde tento až do roku 2006 ďalej organizoval a koordinoval podriadených členov, medzi ktorými bol aj F. M., ktorý prevzal túto činnosť v presne nezistenom čase v roku 2006 a riadil časť skupiny v uvedenej oblasti do presne nezisteného času roku 2008,
- W. S. oblasť Senca a okolia, ktorý až do svojej smrti dňa 6. júna 2004 organizoval a koordinoval podriadených členov medzi nimi aj V. A., ktorý túto činnosť prevzal po smrti W. S.,
- priamo riadil členov svojej ochranky a to najmä Q. A., Q. H., V. K., V. Q., Q. W., P. P., pričom Q. A. rozdeľoval podľa pokynov T. R. pravidelné finančné odmeny pre členov skupiny a riadil členov ochranky a ďalších jemu podriadených členov zločineckej skupiny T. D. a F. C.,
- riadil po celý čas celú zločineckú skupinu z najvyššej úrovne hierarchie, dával pokyny a koordinoval podriadených vyšších riadiacich členov zločineckej skupiny, ktorými boli R. A., H. A., J. E. a V. A., ktorí ďalej organizovali jednotlivé relatívne samostatné štruktúry skupiny, kde z hľadiska postavenia v hierarchii v skupine:
- priamo podriadenými členmi R. A. boli M. T., H. N., T. Š. (proti ktorému je vedené trestné stíhanie v samostatnom konaní a vina alebo nevina, ktorého doposiaľ nebola preukázaná) a V. T., ktorí usmerňovali členov, ktorými boli W. F., V. S., W. A., V. Š., V. Š., ďalším priamo podriadeným členom R. A. bol W. V., ktorý bol nadriadený ďalším členom, ktorými boli C. V. a N. B., ktorí usmerňovali ďalších členov, ktorými boli V. W., Q. A., V. A. a Q. M. a činným pre túto časť zločineckej skupiny bol W. V. a M. B.,
- priamo podriadenými členmi H. A. boli T. A. a osoba označená ako V. H.,
- priamo podriadenými členmi J. E. bol F. M., M. E. do jeho úmrtia, C. E.,

- priamo podriadenými členmi V. A. boli T. T. a P. A., ktorý ďalej usmerňoval a bol nadriadeným ďalším členom, ktorými boli T. A., V. A., H. K. a T. X., činnými najmä pre túto časť zločineckej skupiny boli K. B., J. K. a A. Ž.,

T. R. a J. E. boli členmi skupiny od presne nezisteného času najneskôr od roku 1997, Q. T. a V. K. boli členmi skupiny od presne nezisteného času najneskôr od roku 1998, pričom všetci menovaní boli členmi skupiny do dňa 25. septembra 2012, kedy boli zadržaní J. E., V. K. a Q. H.,

pričom T. R. priamo zadával úlohy J. E., V. K., Q. T., ako aj V. A., Q. H., Q. A., W. S. do jeho úmrtia dňa 6. júna 2004 a T. T. a spoločne páchali najzávažnejšie trestné činy najmä proti životu a zdraviu,

- pričom uvedená zločinecká skupina existovala s cieľom získania najmä finančných a iných výhod páchaním rôznej najmä násilnej a majetkovej trestnej činnosti a jej príslušníci boli zoskupení v jednotlivých úrovniach a stupňoch riadenia a organizácie vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti, dlhodobo koordinovane páchali zločiny, pričom členovia vo vyššom stupni hierarchie skupiny zadávali členom z nižších stupňov hierarchie pokyny k páchaniu trestných činov, určovali spôsoby ich vykonania, vydávali súhlasy s páchaním konkrétnych trestných činov, od nižšie postavených členov skupiny preberali nezákonne získané finančné prostriedky, s časťou ktorých financovali činnosť skupiny a niektorých členov zločineckej skupiny,

skutok č. 2

V. K. v presne nezistenom čase začiatkom roka 1998, ktorý vtedy pôsobil na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni v skupine osôb vykonávajúcej trestnú činnosť prezývanej „Č.“ pôsobiacej v Banskej Bystrici a okolí, z dôvodu, že poškodený V. W., nar. XX. Q. XXXX, patriaci do tejto skupiny bol na úteku a bolo po ňom vyhlásené pátranie, čo ťažko znášal a mal vedomosti o trestnej činnosti V. K. a začal byť preto nespoľahlivý, prostredníctvom P. P. oslovil J. R. a W. S. s požiadavkou na likvidáciu poškodeného, s čím títo súhlasili a následne kontaktovali T. R., ktorý z popísaných dôvodov naplánoval, zorganizoval a rozdelil úlohy páchatelom súvisiace s usmrtením poškodeného a v presne nezistenom čase v období mesiacov apríl až máj roku 1998 P. P. priviezol na čerpaciu stanicu pohonných hmôt v Bratislave poškodeného pod zámienkou, že bude zmenené miesto jeho bývania a budú oslavovať, následne si poškodený presadol do vozidla, v ktorom boli J. R. a W. S. a odviezli ho do chatovej osady rekreačného strediska Senecké Jazerá v katastrálnom území Senec na chatu súpisné č. XXX na parcele č. XXXX, ktorú zabezpečil na tento účel V. A., kde ich čakal J. E., V. A. a Q. A., ktorí boli T. R. vopred inštruovaní o svojich úlohách pri usmrtení poškodeného, po zvitani a po vstupe do chaty jedna z osôb poškodenému do pohára s liehovinou naliala rohypnol, ktorým ho omámili, následne ho povalili na zem na chrbát a J. E. mu na ústa priložil handru, cez ktorú mu postupne lial do úst chemickú látku chloroform až pokiaľ poškodený nejavil známky života, potom W. S., ktorý zabezpečil náradie na kopanie, odviezol J. E., Q. A. a J. R. na miesto v poli v katastrálnom území obce M. X. na parcelu č. XXXX, kde títo vykopali jamu a približne po hodine priviezol W. S. zviazané telo poškodeného, ktoré uložili do vykopanej jamy a jamu s poškodeným následne zeminou zahrabali, čím konaním páchatelov bola priamo zapríčinená smrť poškodeného,

skutok č. 3

T. R. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného Ing. Z. F., nar. XX. Q. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a zadal úlohy Q. T., Q. H. a Q. A., pričom Q. H. zistil, že poškodený navštevuje areál tenisových kurtov v Bratislave na Zlatých pieskoch a T. R., Q. H. a Q. A. sa v presne nezistený deň pred 9. májom 1998 dostavili k areálu tenisových kurtov v Bratislave na Zlatých pieskoch, kde T. R. s Q. H. obhliadli predmetné miesto a zistili, ako vyzerá vstup do areálu tenisových kurtov a následne T. R. rozhodol, že sa tam usmrtenie poškodeného uskutoční a vykonaná sa nastražením výbušniny pod betónové tvárnice vedúce od začiatku vstupu do areálu tenisových kurtov a určil, že výbušnina sa iniciuje v čase, keď bude uvedený areál poškodený opúšťať, následne ďalší deň pred 9. májom 1998 sa T. R., Q. T., Q. H. a Q. A. dostavili vo večerných hodinách po uzatvorení uvedeného areálu tenisových kurtov k tomuto areálu a Q. H. a Q. A. dostali od T. R. úlohu, aby zabezpečovali okolie a informovali T. R. a Q. T. o prípadnom pohybe osôb v okolí areálu, čo prostredníctvom vysieláčiek vykonávali, každý na druhej strane ulice Zlaté piesky smerom od vstupu do areálu, kde predstierali, že venčia svojich psov, ktorých si na ten účel vzali so sebou, T. R. a Q. T. si zabezpečili a so sebou priniesli trhavinu trinitrotolúen s hmotnosťou približne 8 až 10 kg, ktorú zakopali pod betónové tvárnice hneď za vstupnou brámkou do areálu smerom k vstupnej bránke oplatených antukových tenisových kurtov asi 50 cm od povrchu roviny zeme, túto trhavinu opatrili zariadením

uspôsobeným k iniciácii nálože na diaľku a následne po ohlásení ukončenia nastraženia nálože T. R. prostredníctvom vysielачky Q. H. a Q. A., všetci svoje miesta opustili, dňa 9. mája 1998 v obedňajších hodinách sa k blízkosti areálu predmetných tenisových kurtov v Bratislave na Zlatých pieskoch dostavili T. R., Q. T., Q. H. a Q. A., kde Q. H. sledoval príchod poškodeného zo zástavky električiek pri ich obratisku Zlaté piesky, odkiaľ mal výhľad na prichádzajúcu ulicu Zlaté piesky k areálu tenisových kurtov, Q. T. s Q. A. čakali vo vozidle na parkovisku asi 200 metrov od križovatky Cesty na Senec a ulice Zlaté piesky, pričom Q. T. mal pri sebe pripravené zariadenie na diaľkovú aktiváciu uloženej trhavy, T. R. čakal vo vozidle v záhradkárskej oblasti pri jazere Zlaté piesky, v čase približne o 19:00 hod. prichádzal poškodený v motorovom vozidle Mercedes SL 600, čierny kabriolet, evidenčné číslo: A. XX-XX, k areálu tenisových kurtov, Q. H. zatelefonoval túto skutočnosť Q. A., ktorý z vozidla, v ktorom čakal s Q. T. vybral bicykel, s ktorým sa Q. T. presunul k areálu tenisových kurtov v Bratislave na ulicu Zlaté piesky, kde dňa 9. mája 1998 v čase o 19:40 hod., keď poškodený pešo vychádzal z areálu a prechádzal ponad miesto uloženej trhavy, túto diaľkovým ovládaním inicioval, čím došlo k enormnému výbuchu, ktorý poškodenému spôsobil mnohonásobnú devastáciu a rozčlenenie trupu, vnútorných orgánov, hlavy a končatín poškodeného, pričom časti tela poškodeného boli rozmetané do značného okolia miesta výbuchu, čím bola bezprostredne spôsobená smrť poškodeného, pričom bolo vydaných minimálne 7 prítomných osôb nachádzajúcich sa v tom čase v uvedenom areáli v blízkosti miesta výbuchu do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví a zároveň účinkami výbuchu bolo spôsobené zranenie tam prítomnej poškodenej V. S., nar. 24. novembra 1980 a poškodenie pred areálom zaparkovaných osobných motorových vozidiel, Q. T. následne z miesta činu unikol na miesto, kde ho čakal T. R. a odtiaľ odišli.

skutok č. 4

v presne nezistenom čase v období od 9. mája 1998 do 6. júna 1998 T. R. rozhodol o usmrtení poškodeného P. S., nar. X. P. XXXX, nakoľko poškodený začal preberať aktivity po smrti Z. F. a považoval ho za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť, v ktorej poškodený začal mať dominantné postavenie, T. R. touto činnosťou poveril J. R. a P. K., s ktorými sa najskôr v presne nezistenom čase v období mesiacov apríl a jún 1998 opakovane v priestoroch kultúrneho zariadenia Bobycentrum v Českej republike v Brne na ulici Sportovní 2/a stretol V. K. a prezentoval im potrebu odstrániť poškodeného, ktorý im uviedol, že poškodený sa pridáva na nesprávnu stranu, k nesprávnym ľuďom a preto je ho potrebné usmrtiť, kde túto požiadavku opakoval viackrát pri rozdielnych stretnutiach s presviedčaním, že s odstránením poškodeného určite súhlasí aj V. Č., P. K. a J. R. súhlasili, že usmrtenie poškodeného, pričom spôsob vykonania činu naplánoval T. R. a následne P. K. a J. R. sa dňa 6. júna 1998 v blízkosti hotela E. Q. v Bratislave na F. ulici XX stretli s poškodeným a v nočných hodinách sa presunuli do baru „T. E.“ v Bratislave na Q. ulici, s ktorým tu zotrvali do skorých ranných hodín dňa 7. júna 1998 a následne spoločne odišli na motorovom vozidle, s ktorým sa presúvali po štátnej ceste vedúcej z obce Ivanka pri Dunaji smerom k rázcestiu Bratislava - Senec, pričom vo vzdialenosti 145 metrov od uvedeného rázcestia z dôvodu vykonania malej potreby dňa 7. júna 1998 v čase o 02:15 hod. zastali, J. R. a P. K. vystúpili z vozidla za poškodeným a následne opakovanými výstrelmi z malej vzdialenosti J. R. revolverom kal. 38 Špecial a P. K. zo samonabijacej zbrane kal. 7,65 mm, zasiahli poškodeného do oblasti hlavy, krku, trupu a ľavej hornej končatiny najmenej šesť krát a spôsobili mu poranenia hlavy, mozgu, krku a ľavej hornej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť, po čom ho zosunuli do priekopy vedľa cesty a odišli na neznáme miesto, začo bola P. K. a J. R. vyplatená V. K. odmena vo výške 100.000 SKK, (3.319,39 EUR), ktoré v Brne pred Bobycentrom prevzal J. R.,

skutok č. 5

T. R. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného T. F., nar. XX. P. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a v súvislosti s tým zadával úlohy Q. T., J. E., Q. H. a Q. A., zároveň zabezpečil informáciu, že T. F. chodí pre svoje dcéry na Dlhé diely v Bratislave k svojej bývalej manželke a v presne nezistenom čase pred dňom 4. októbrom 1998 dal úlohu Q. H. a Q. A., aby vykonali pri bydlisku bývalej manželky T. F., s ktorou nežil v spoločnej domácnosti, jeho sledovanie, Q. H. a Q. A. vykonávali v období dvoch až troch týždňov sledovanie z vozidla zn. Škoda 1203 šedej farby, evidenčné číslo: F. XX-XX, ktoré pristavili v A. pri križovatke vyústenia slepej ulice W., kde v dome vo vchode s popisným č. XX bývala bývalá manželka T. F. a počas sledovania

zistili, že T. F. chodí na uvedenú adresu pre svoje dcéry, ktoré dováža aj naspäť, zároveň zistili s akými jazdí motorovými vozidlami a že chodí s ďalšou osobou, ktorá mu vykonáva fyzickú ochranu, T. R. zistil, že dňa 4. októbra 1998 večer privezie T. F. deti bývalej manželke a rozhodol, že uvedené vozidlo Škoda 1203 sa odparkuje pred dom, kde býva bývalá manželka a že vo vozidle budú schovaní streľci, následne Q. A. dňa 4. októbra 1998 v čase približne medzi 12:00 až 13:00 hod. pristavil vozidlo zn. Škoda 1203 na slepú ulicu W. na úrovni medzi vchodmi do domu popisné č. XX a XX, pričom ju zaparkoval v kolmom státi zadnou časťou smerom k uvedenému domu a z miesta odišiel pešo na ďalšiu ulicu, odkiaľ ho odviezol Q. H., následne v rovnaký deň sa spolu stretli T.A. R., Q. T., J. E., Q. H., Q. A., V. A. a M. E., T. R. rozdelil úlohy tak, že Q. A. bude sledovať prízjazd T. F., M. E. dovezie streľcov Q. T. a J. E. k vozidlu zn. Škoda 1203, ktorí do vozidla nastúpia a budú čakať na príchod T. F. a po vykonaní skutku toto vozidlo podpália a streľcov odvezie z miesta činu V. A., následne v uvedený deň Q. A. čakal pri prístupovej ceste na sídlisko Dlhé diely na križovatke ulíc Karloveská a Molecova pri reštaurácii K., odkiaľ telefonicky zahlásil Q. T. a J. E., ktorí už čakali v uvedenom vozidle zn. Škoda 1203, prízjazd T. F. s ochrankárom, po prízjazde T. F. a V. H., nar. XX. N. XXXX, na W. ulicu a po odovzdaní detí T. F., ktoré prišli s nimi, dňa 4. októbra 1998 v čase o 19:40 hod., keď T. F. sedel ako vodič vo vozidle zn. Mercedes S 600 čiernej farby, evidenčné číslo: A-XXXXAO, ktoré stálo na ceste na úrovni medzi vchodmi do domu s popisnými č. XX a XX a V. H. si išiel sadnúť do vozidla ako spolujazdec, prišiel Q. T. do presne nezistenej vzdialenosti od ľavej strany vozidla na úroveň vodiča, zároveň J. E. prišiel do presne nezistenej vzdialenosti za uvedené vozidlo a Q. T. samopalom nezistenej značky a J. E. samopalom zn. Pletex 91, kal. 9 mm Luger, bez výrobného čísla, opatreným tlmičom hluku, vystrelili na poškodených T. F. a V. H. spolu minimálne 37 krát, pričom T. F. zasiahli spolu 19-timi strelami a spôsobili mu tak 27 strelných defektov a mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku a ľavej hornej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť a V. H. zasiahli spolu 7-mimi strelami a spôsobili mu tak 11 strelných defektov a mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku, hrudníka a pravej dolnej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť, vo vozidle zn. Škoda 1203 Q. T. pripravený nástražný výbušný systém pre zahľadanie stôp, zložený z plastovej nádoby s benzínom a iniciátorom - dvomi kusmi elektrických priemyselných rozbušiek a s oneskorovacím prvkom aktivácie, aktivoval s nastavenou aktiváciou po 135 sekundách, J. E. a Q. T. následne prebehli na V. ulicu, kde nasadli do vopred zabezpečeného odcudzeného vozidla zn. Audi 80 opatreného odcudzenými tabuľkami s evidenčným číslom A. XX-XX, kde ako vodič čakal V. A., ktorý ich odviezol z okolia miesta činu, skutok č. 6

T. R. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného F. S., nar. XX. Q. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a v súvislosti s tým zadával úlohy Q. T. a Q. A., Q. A. dal úlohu, aby sledoval poškodeného, čo začal Q. A. vykonávať v Pezinku na ulici D. v mieste, kde bolo zistené, že poškodený býva, počas vykonávania sledovania s vozidlom zn. Škoda Felicia dňa 20. mája 1999 Q. A. zistil, že poškodený prišiel s vozidlom zn. Mercedes CL striebornej farby, ktoré používal do K. doliny v Pezinku k hotelu J., túto informáciu poskytol T. R., Q. A. sa následne stretol pri Psychiatrickej nemocnici v Pezinku s T. R., Q. T. a W. S., ktorí prišli na vozidle zn. VW Golf VR6, T. R. určil, aby Q. A. odviezol svoje auto, ktoré Q. A. odviezol a zaparkoval v Pezinku na Cajlanskej ulici, kde si prisadol do vozidla Golf VR6 a všetci sa vozidlom presunuli k hotelu Istota, kde stálo vozidlo poškodeného a presunuli sa približne 500 metrov naspäť, kde Q. A. dostal vysielacčku a T. R. povedal, aby nahlásil prechod poškodeného okolo neho, následne Q. A. vystúpil z vozidla a schoval sa mimo cesty a W. S. ako vodič, Q. T. na prednom sedadle spolujazdca a T. R. na zadnom sedadle s vozidlom odišli po ceste Kučišdorfská dolina približne ďalších 200 metrov naspäť od hotela J., kde boli pripravení Q. T. a T. R. so samopalmi na vykonanie usmrtenia poškodeného, následne prízjazd vozidla poškodeného Q. A. nahlásil do vysielacčky a bežal smerom za vozidlom poškodeného, po 200 metroch ho čakali W. S., Q. T. a T. R. s vozidlom VW Golf, Q. A. nastúpil do vozidla, kde mu uviedli, že nestrieľali, lebo mal pri sebe frajerku a presúvali sa smerom k miestu bydliska poškodeného, kde cestou Q. A. vystúpil a W. S. ako vodič spolu s Q. T. a T. R. prišli s vozidlom do blízkosti miesta bydliska poškodeného, kde T. R. a Q. T. vystúpili z vozidla a vyčkali na prízjazd poškodeného a potom ako poškodený zaparkoval vozidlo v W. na D. ulici, vystúpil a išiel v čase o 01:26 hod. dňa 21. mája 1999 okolo vchodu do domu s popisným č. XX sa pokúsil T. R. strieľať na poškodeného zo samopalu,

ktorý sa zasekol a Q. T. vystrelil zo samopalu zozadu na poškodeného minimálne 6 krát, pričom ho zasiahol 4 strelami, následkom čoho poškodený spadol na zem a následne Q. T. prišiel bližšie k ležiacemu poškodenému a strelil poškodenému do hlavy a následne sa T. R. a Q. T. presunuli do vozidla VW Golf VR6 a s W. S. z okolia mesta činu ušli a poškodenému tak bolo spôsobených 9 strelných defektov a poranenia hlavy, mozgu a končatín, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo dňa 21. mája 1999 o 11:45 hod. v nemocnici jeho smrť, skutok č. 7

V. C. [voči ktorému bolo uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3T/32/2014 zo dňa 30. júla 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 24/2015 zo dňa 1. októbra 2015 podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku pre skutok č. 7 uvedený v obžalobe ÚŠP GP SR zo dňa 25.09.2014 sp. zn. VII/1 Gv 164/12/1000-638, právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. trestné stíhanie zastavené, pretože je premlčané] v presne nezistenom čase v období mesiacov júl a august roku 1999 v reštaurácii C. v A. na ulici W. S. V. č. X zadal požiadavku W. S. a J. E. na vykonanie vraždy poškodeného Ing. T. F., nar. X. N. XXXX, za poskytnutie finančnej odmeny vo výške najmenej 2.000.000 SKK (64.254,96 EUR) za jej splnenie, a následne T. R. s J. E. naplánovali jej vykonanie, pričom T. R. stanovil a odsúhlasil úlohy ďalších osôb, ktoré sa zúčastnia na vykonaní usmrtenia poškodeného, určil strelcov Q. T. a Q. H. a dal úlohu na zabezpečenie garáže F. M., kde V. A. umiestni odcudzené motorové vozidlo, ktoré sa použije pri vykonaní činu, a na zabezpečenie chaty pre následné ukrytie, po zabezpečení garáže na A. ceste v Malackách a chaty v Rohožníku F. M., na čo poskytol finančné prostriedky T. R., V. A. zabezpečil odcudzené motorové vozidlo zn. Škoda Octavia modrej farby, ktoré doviezol do pripravenej garáže spolu s pripravenými ďalšími tabuľkami s bratislavskými evidenčnými číslami, dňa 20. októbra 1999 okolo 19:00 hod. priviezol V. K. k uvedenej garáži V. A., ktorý presadol ako vodič do uvedeného vozidla v garáži, s ktorým odišiel s vymenenými tabuľkami s bratislavskými evidenčnými číslami do A., následne V. A. doviezol Q. T. a Q. H. do blízkosti A. ulice č. XX, J. E. a W. S. vykonávali v okolí A. ulice zisťovanie prítomnosti poškodeného a následné istenie Q. T. a Q. H., pričom dňa 20. októbra 1999 v čase o 20:15 hod. Q. T. a Q. H. usmrtili poškodeného tým spôsobom, že vystúpili z motorového vozidla a na poškodeného, ktorý vyšiel na A. ulicu v Bratislave a kráčal k ľavým predným dverám svojho vozidla zn. Mercedes V., evidenčné číslo A.-XXXCZ, zozadu vystrelili spolu minimálne 19 krát, Q. T. najmenej 12 krát tesne za sebou zo zbrane kalibru 7,65 mm a Q. H. najmenej 2 krát zo zbrane kalibru 9 mm, ktorú si vzal z vozidla, pričom poškodeného zasiahli spolu 19-timi strelami a spôsobili mu 32 strelných defektov, v mozgovej časti hlavy v počte štyri, v tvárovej časti hlavy v počte štyri, v časti hrudníka a plic v počte osem, brucha v počte tri, chrbta v počte deväť, pravej hornej končatiny v počte dve, ľavej hornej končatiny v počte dve a zapríčinili mu tak mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku, hrudníka, brucha a horných končatín, pričom došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo smrť poškodeného, následne z miesta činu ušli, vozidlo Škoda Octavia V. A. následne dňa 21. októbra 1999 v čase približne o 03:15 hod. doviezol spolu so zbraňami naspäť do uvedenej garáže, pričom pre koordináciu ukrytia vozidla komunikoval s F. M. prostredníctvom telefónov s neregistrovanými SIM kartami, ktoré vopred zadovážil, časť finančných prostriedkov za spáchanie skutku odovzdal T. R. osobám, ktoré sa zúčastnili na skutku krátko po jeho spáchaní, pričom finančné prostriedky mu poskytol V. C., skutok č. 8

T. R. v úmysle uľahčiť prinútenie prevádzkovateľov taxislužby v Pezinku proti ich vôli pravidelne poskytovať finančné plnenia pre zločineckú skupinu označovanú „B.“ za služby ochrany dal v objekte H.P. v A. na V. R. č. XX v presne nezistený deň pred dňom 25. júna 2008 pokyn Q. W., aby vybral osobu taxikára v Pezinku, ktorý najviac protestuje proti platbám zločineckej skupine a aby tejto osobe bola spôsobená ťažká ujma na zdraví, Q. W. vybral miesto na spáchanie trestného činu a osobu taxikára, zistil vozidlo na akom jazdí a aké používa telefónne číslo, zabezpečil bejzboľovú palicu, prepravku na potraviny zelenej farby a neregistrovanú SIM kartu do mobilného telefónu na telefónne číslo XXXX XXX XXX a s V. Q. zabezpečili dvoch ďalších doposiaľ neznámych páchatel'ov na vykonanie útoku na osobu taxikára, dňa 25. júna 2008 pred časom 22:50 hod. sa Q. W. stretol v Pezinku s uvedenými ďalšími dvoma neznámymi páchatel'mi a určil im, že majú úplne rozbiť taxikára, uviedol im informácie k

osobe taxikára a odovzdal bejzbolovú palicu a prepravku na potraviny a preddavok hotovosti vo výške 5.000 SKK (165,97 EUR) a uvedený dvaja neznámi páchatelia prišli na miesto určené na spáchanie skutku v Pezinku pri bývalej protialkoholickú liečebni, V. Q. a H. R. potom z iného miesta kontrolovali prichodziu cestu, následne si uvedení neznámi páchatelia prostredníctvom obdržanej SIM karty privolali vozidlo taxislužby pred bývalú protialkoholickú liečebňu v Pezinku, kde po prízjazde vozidla taxislužby dňa 25. júna 2008 v čase okolo 22:50 hod. jeden z páchatel'ov požiadala vodiča taxislužby - poškodeného S. S., nar. XX. Q. XXXX, aby mu pomohol naložiť prepravku na potraviny do vozidla, načo poškodený vystúpil z vozidla a podišiel smerom k páchatel'ovi a v tom z blízkeho lesa vybehol druhý páchatel' s bejzbolovou palicou, poškodený sa pokúšal ukryť vo vozidle, pričom páchatel' napadol poškodeného tak, že pootvoril dvere a s bejzbolovou palicou udieral poškodeného po celom tele a následne za nohu vytiahol poškodeného z vozidla a s bejzbolovou palicou mu udieral do hlavy a hovoril, že to má za šéfa, pričom sa poškodený pokúšal brániť proti útokom, zatiaľ čo druhý páchatel' poškodenému odcudzil z vozidla mobilný telefón zn. SE T610, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX a následne páchatelia z miesta činu ušli a poškodenému spôsobili zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie s 9 dňovou práceneschopnosťou a škodu vo výške 331,94 EUR, následne Q. W. v Bratislave na Z. ulici na čerpacjej stanici OMV v smere na Prístavný most odovzdal uvedeným dvom neznámym páchatel'om zvyšnú hotovosť 5.000 SKK (165,97 EUR) za vykonanie skutku a neskôr Q. W. a V. Q. oznámili T. R. vykonanie zadaného skutku a T. R. odovzdal Q. W. hotovosť 10.000 SKK (331,94 EUR) na pokrytie nákladov za vykonanie útoku,

pričom o vine či nevine osôb R. A., J. E., F. M., V. A., H. A., T. A., Q. A., Q. H., V. K., V. Q., Q. W., P. P., T. D., F. C., M. T., H. N., T. Š., V. T., W. F., V. S., W. A., V. Š., V. Š., W. V., C. V., N. B., V. W., Q. A., V. A., Q. M., W. V., M. B., C. E., T. T., P. A., T. A., V. A., H. K., T. X., K. B., J. K., A. Ž., Q. T., V. K., P. P., J. R., P. K., V. Č., V. C., H. R., sa v tomto konaní nerozhoduje.

Za to obžalovanému T. R. Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000, § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny. Súčasne obžalovanému podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 uložil trest prepadnutia majetku, s tým, že podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát.

Špecializovaný trestný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť spoločne a nerozdielne s už právoplatne odsúdeným P. K. uhradiť poškodenej P. S. škodu vo výške 1.161,08 EUR a nemajetkovú ujmu vo výške 10.000, EUR. Špecializovaný trestný súd podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú P. S. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Rovnako podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s už právoplatne odsúdenými Q. T., J. E. a V. A. uhradiť poškodenej M. F. nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 EUR a poškodenému Ing. C. F., nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 EUR. Špecializovaný trestný súd podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodených M. F. a Ing. C. F. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Špecializovaný trestný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú F. W., s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Špecializovaný trestný súd podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného T. R. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/1 Gv 164/12/1000 - 638 z 25. septembra 2014 v skutku 9 pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že T. D. a Q. W. v presne nezistený deň začiatkom decembra roku 2009 v reštaurácii E. v A. na A. ulici s úmyslom obohatiť sa o finančnú hotovosť 7.000 EUR od poškodeného V. A., nar. XX. B. XXXX, tohto uviedli do omylu, že za predmetnú sumu mu zariadia vrátenie jeho vozidla Audi Q7, evidenčné číslo: X.-XXXCE, ktoré bolo odcudzené dňa 30. novembra 2009 a predstierali, že to vedia zabezpečiť, v ten istý

deň sa T. D. a Q. W. stretli v priestoroch objektu H.P. v A. na V. R. XX s T. R., ktorý súhlasil s vykonaním trestného činu a určil, aby od poškodeného získali finančné prostriedky a následne sa s ním dohodli na domnelom mieste mimo Bratislavy k prevzatíu vozidla, kde by nesplnil fiktívnu podmienku odovzdania vozidla, na základe jej údajného nesplnenia vozidlo neodovzdajú a peniaze si ponechajú a rozdelia, a nato sa prostredníctvom osoby N. D. dohodli, že poškodený im odovzdá finančnú hotovosť v areáli obchodného centra Polus City Center v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 100 a vozidlo si potom prevezme pri obchodnom centre Mlyny v Nitre a následne v presne nezistenom čase Q. W. a T. D. v areáli obchodného centra Polus City Center prevzali hotovosť vo výške 7.000 EUR, od osoby N. D., ktorému ju vydal poškodený k odovzdaniu a túto hotovosť si T. D., Q. W. a T. R. rozdelili a spôsobili tak na majetku poškodeného škodu 7.000 EUR, pretože dospel k záveru, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku (č. I. 2883) podal prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) odvolanie vo vzťahu k výroku II. v neprospech obžalovaného a zároveň podal odvolanie v neprospech obžalovaného čo do viny a trestu vzhľadom k tomu, že obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, naproti navrhovanému uloženiu výnimočného trestu na doživotie. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu podal odvolanie proti výroku o vine, proti výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 16. októbra 2025 (č. I. 3128 - 3129) prokurátor písomne odôvodnil podané odvolanie a toto upravil tak, že vo vzťahu k výrokom pre skutky č. 1. až 8. rozsudku ide o odvolanie len proti výroku o treste nie proti výroku o vine. Prokurátor považoval uznanie viny za skutky č. 1. až 8. obžaloby na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní za vecne správne. Doplnil, že odvolanie vo vzťahu k uvedeným skutkom bolo podané z dôvodu neuloženia výnimočného úhrnného trestu odňatia slobody na doživotie. Pokračoval, že senát o tom rozhodol s poukazom na to, že pre uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie musia byť podľa § 29 ods. 3 Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutkov) splnené kumulatívne tri zákonné podmienky, pričom podľa súdu uloženiu výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie bráni nesplnenie tretej z kumulatívnych podmienok a to tej, že „nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.“ A to najmä s prihliadnutím na závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. Mgr. Z. H., PhD. č. 23/2025, podľa ktorého „Na základe analýzy pozitívnych a limitujúcich resocializačných faktorov obžalovaného možno konštatovať, že zo psychologického hľadiska je kriminálny vývin osobnosti obžalovaného vo vzťahu k prípadnej recidíve málo pravdepodobný a prognóza jeho resocializácie je priaznivá a resocializácia je možná“. Napriek konštatovaniu v odôvodňujúcej časti napadnutého rozsudku, v ktorej je konštatované, že ide o otázku právnu a znalecký posudok je len jedným z podkladov na právne posúdenie, pri voľnom hodnotení každého dôkazu a to aj znaleckého posudku, tak z odôvodnenia nie je podľa prokurátora zrejmé, čo okrem uvedenej vety z posudku viedlo senát k rozhodnutiu o tom, že nie je naplnená tretia zákonná podmienka na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie.

Prokurátor poukázal na to, že v znaleckom posudku konštatovaná pozitívna prognóza resocializácie je odôvodnená väzbou na rodinných príslušníkov. Tento záver znaleckého posudku vychádza z tvrdení obžalovaného pred znalkyňou počas vyšetrenia. Uvedené však prokurátor považoval len za účelové tvrdenia obžalovaného. Predovšetkým obžalovaný sa dopustil konania kladeného mu za vinu v čase, kedy nebol nijako obmedzený na slobode a rodinné väzby mal už vtedy tak na Slovensku, ako aj v Čechách (vrátane v tom čase maloletých detí - teda minimálne syna na Slovensku), pričom napriek tomu páchal, organizoval, riadil a vykonával najzávažnejšiu trestnú činnosť. Okrem toho sa v blízkosti svojej rodiny zdržiaval minimálne, z dokazovania podľa prokurátora vyplýva, že často konšpiračne prespával na rôznych adresách, zrejme z dôvodu konfliktov s konkurenčnými skupinami (len podotkol, že boli zavraždení aj členovia B., ku ktorým mal blízko - W. S. a W. Č.), sám plánoval a vykonával rovnaké skutky. K vyhodnoteniu kriminálneho vývoja osobnosti, ako ho vyhodnotila znalkyňa, prokurátor uviedol, že je potrebné ho vyhodnocovať pri voľnom hodnotení dôkazov (znaleckého posudku) spolu s hodnotením iných dôkazov. Samotný postoj obžalovaného, kedy síce deklaruje snahu udržiavať rodinné väzby a po návrate na slobodu záujem nájsť si zamestnanie, je však potrebné posudzovať aj v kontexte samotného postoja obžalovaného, ktorý poprel spáchanie všetkých skutkov a

len označil všetky osoby proti nemu vypovedajúce (bývalých členov zločineckej skupiny) za osoby, ktoré proti nemu vypovedajú len z dôvodu motivácie sľúbených, či poskytnutých benefitov, čo je odrazom toho, že neprejavil ani náznak akejkoľvek sebareflexie. K hodnoteniu motivácie spolupracujúcich osôb prokurátor odkázal na záverečnú reč.

Z dokazovania podľa prokurátora vyplýva, že pri všetkých skutkoch a najmä č. 1 = 7 bolo konanie obžalovaného plánovité, sofistikované pri sťažovaní dokazovania (ukrytie či zničenie áut, zbraní a pod.), spôsobe vykonania skutkov pri absolútne neúcte k ľudskému životu, používal zastrašovanie podriadených členov zločineckej skupiny smrťou pokiaľ by zradili, sú práve tými črtami, ktoré sú v znaleckom posudku opísané tak, že u obžalovaného je konštatovaná „racionálna kontrola správania silná až rigidná, mentálny brzdový systém osobnosti funguje optimálne, schopný racionálne a účinne riešiť rôzne situácie bez vytesnenia emócií“. K emóciám, však z vykonaného dokazovania podľa prokurátora vyplýva, že tie boli u obžalovaného kontrolované, konal vysoko racionálne vo vzťahu k zamýšľanému cieľu a v súlade s ďalším konštatovaním zo znaleckého posudku o vysokom intelektu v pásme nadpriemeru, ten je zrejmy zo spôsobu riadenia zločineckej skupiny v rovine organizovania a riadenia vražd konkurencie jednak zo zistných dôvodov, sofistikované až konšpiratívne správanie.

Z uvedených dôvodov - aj s poukazom na odlišné stanovisko predsedu senátu k ukladanému trestu - považoval prokurátor úvahy súdu k naplneniu tretej podmienky na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody senátom za nedostatočné a zle vyhodnotené s tým, že pre účinnú ochranu spoločnosti sú splnené všetky zákonné podmienky pre ukládanie úhrnného doživotného trestu odňatia slobody obžalovanému. V ostatom sa prokurátor pridržiaval argumentácie zo záverečnej reči.

Vo vzťahu k oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku pre skutok č. 9 obžaloby považoval prokurátor závery senátu na str. 176 odôvodnenia napadnutého rozsudku za nesprávne vo vzťahu k nepreukázaniu všetkých okolností uvedených v skutkovej vete predmetného skutku. Bez zmeny totožnosti skutku je podľa prokurátora možné ho upraviť aj bez zistenia konkrétneho dňa v priestoroch H.P., kde podľa výpovede svedka Q. W. malo dôjsť k súhlasu s vykonaním skutku. Pokračoval, že dôkazne relevantné je, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že k udeleniu súhlasu došlo. Toto je podľa neho zrejme z výpovede svedka Q. W., ktorý obžalovaného priamo usvedčuje. Jeho výpoveď je podporovaná nepriamo výpoveďami V. Q. a V. T., ktorí mali uvedené od svedka Q. W., či z prostredia zločineckej skupiny. To, že uvedené poprel svedok T. D. považoval prokurátor za účelové tvrdenia uvedeného svedka, s poukazom na jeho vlastné odsúdenie (napriek prebiehajúcemu súdnemu konaniu vo vzťahu k rozhodnutiu o treste, zostal v právoplatnosti výrok o vine). Okrem toho nie je podľa prokurátora zrejme, prečo by výpoveď svedka Q. W. k miere účasti - súhlasu na vykonanie skutku obžalovaným - mala byť spochybňovaná, ide o obdobné konanie, ako v skutku č. 8 (poškodený S.). Z výpovede svedka Q. W. podľa prokurátora vyplýva, že aj v iných prípadoch „vyberal peniaze“ za ochranu a peniaze sa delili medzi zúčastnených a odvádzal peniaze vždy aj obžalovanému, ako najvyššie postavenému členovi zločineckej skupiny, keďže priamo pod neho podliehal. Z dokazovania podľa neho nevyplýva, že by v minulosti konal iným spôsobom a preto považoval prokurátor závery senátu za nesprávne. V ďalších podrobnostiach hodnotenia dôkaznej situácie k uvedenému skutku odkázal na záverečnú reč.

Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného zákona zrušil výrok o treste z napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu pre skutky 1. až 8. rozsudku a podľa § 322 ods. 3 Trestného zákona sám rozhodol výrokom o treste pre skutky 1. až 8. ta, že podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000, 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 a 29 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 uložil obžalovanému výnimočný úhrnný trest na doživotie; zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 na výkon trestu odňatia slobody do III. nápravno-výchovnej skupiny; podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 uložil obžalovanému trest prepadnutia majetku; podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 sa vlastníkom prepadnutého majetku stal štát; podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť spoločne a nerozdielne s už právoplatne odsúdeným P. K. uhradiť poškodenej P. S., nar. XX. H. XXXX, bytom Š. XXXX/XOA, W., spôsobenú škodu vo výške 1.161,08 EUR a nemajetkovú ujmu vo

výške 10.000 EUR; podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú P. S.D. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces; podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodených M. F. a Ing. C. F. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces; podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú F. W., nar. XX. P. XXXX v Ž., s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces; a aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil Špecializovanému trestnému súdu na doplnenie dokazovania v rozsahu týkajúcom sa skutku č. 9 obžaloby, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 29. októbra 2025 (č. l. 3159 - 3168) obžalovaný prostredníctvom obhajcu odôvodnil podané odvolanie s tým, že jeho základ predstavuje namietanie nesplnenia minimálnych štandardov spravodlivého konania, v dôsledku (i) zásahu do práva na zákonného sudcu nevyklúčením riadne a včas namietanej členky senátu JUDr. Ruženy Sabovej, (ii) porušenia práva osoby obžalovaného na zachovanie prezumpcie nevinu, pričom podporne (iii) poukázal na prezentovanie ďalších dvoch osôb ako vinných v napadnutom rozsudku.

Poukázal na to, že napriek skutočnosti, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. mája 2024, sp. zn. 2 Tost 21/2024, bola zamietnutá sťažnosť obžalovaného proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo 6. mája 2024, sp. zn. 16T/4/2024, o nevyklúčení sudkyne Špecializovaného trestného súdu JUDr. Ruženy Sabovej, predstavuje podľa obžalovaného zásah do práva na zákonného sudcu v dôsledku rozhodovania sudcom, ktorý nemohol byť pre pomer k veci a k jeho osobe, v dôsledku skoršieho zásahu do prezumpcie nevinu nestranným arbitrom. Poznamenal, že v rozsudku senátu 2T Špecializovaného trestného súdu, ktorému v danom čase predsedala sudkyňa JUDr. Ružena Sabová, vydanému pod sp. zn. PK-2T/6/2015(-5010) dňa 27. apríla 2015 sú jednoznačné zmienky o tom, že mu boli odovzdávané peniaze z predaja drog a je najvyššie postavená osoba zločineckej skupiny tzv. „B.“. Z pohľadu rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie týkajúcich sa zásad ochrany pred zásahmi do prezumpcie nevinu vo veciach C-377/18 a C-709/18, ako aj rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Mucha proti Slovenskej republike, Krátky proti Slovenskej republike je podľa obžalovaného možné konštatovať, že ustálená rozhodovacia prax vyžaduje, aby zmienky o inej osobe obvineného boli v rozsudku prijatom v dohodovacom konaní iného (spravidla spolu-) obvineného vyslovované len (i) v nevyhnutných prípadoch, keď ich konanie nie je možné oddeliť a zároveň je to potrebné pre právne posúdenie skutku, pričom pokiaľ k takej nevyhnutnej zmienke už dôjsť musí, tak (ii) je konajúci súd povinný s rešpektom k prevencii zásahu do prezumpcie nevinu obvineného, ktorý sa na danom konaní nezúčastňuje, upozorniť v texte vyhláseného rozsudku akýmikoľvek slovami prezentujúcimi význam, že sa na neho hľadí ako na nevinného a jeho vina bude predmetom iného konania. V prípade rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 27. apríla 2015, sp. zn. PK-2T/6/2015(-5010), ktorý vyhlásila v obžalovaného trestnej veci vedenej pod sp. zn. 16T/4/2024 aktuálne namietaná členka senátu 16T sudkyňa JUDr. Ružena Sabová ako v danom čase predsedníčka senátu 2T, obžalovaný konštatoval, že zmienky o jeho osobe jednoznačne konštatujú vinu pre skutok, ktorý pod bodom č. 1) obžaloby ešte len mal byť objektívne prerokovaný pred nestranným tribunálom; zmienky o jeho osobe neboli nevyhnutné, nakoľko v prípade pod sp. zn. 2T/6/2015 predpokladané konanie obvinených v podobe predaja drog jednak (i) nebolo neoddeliteľne prepojené s jeho osobou, ale zároveň (ii) spomenutie jeho osoby nebolo potrebné pre právne posúdenie konania kladeného týmto obvineným za vinu; pokiaľ nie je splnená požiadavka nevyhnutnosti zmienky o jeho osobe, tak už nie je potrebné posudzovať, či konajúci súd (viď argumentácia vyššie) dodržal podmienky ochrany prezumpcie nevinu špecifickými upozoreniami obsiahnutými v texte rozsudku pri jeho vyhlásení; napriek uvedenému konštatovaniu, obžalovaný uviedol, že súd konajúci vo veci sp. zn. PK-2T/6/2015(-5010) v žiadnom ani minimálnom rozsahu pri vyhlásení a vyhotovení rozsudku z 27. apríla 2015 neuviedol ani len jedinú upozornenie chrániace pred zásahom do prezumpcie nevinu; nikdy nebol stíhaný pre drogovú trestnú činnosť, ani pre inkasovanie akýchkoľvek výnosov z takého druhu trestnej činnosti, v dôsledku čoho obžalovaný konštatoval, že senát 2T Špecializovaného trestného súdu, v trestnej veci sp. zn. PK-2T/6/2015 z 27. apríla 2015 priznal v danom prípade obvineným výhodu za krivé obvinenie jeho osoby, čím je namietaná sudkyňa osobitne viazaná na predchádzajúce rozhodnutie a nie je podľa obžalovaného možné očakávať žiadnu mieru nestrannosti.

Pokračoval, že na jeho, aktuálne popisovanú situáciu zaujatosti sudkyne JUDr. Ruženy Sabovej, nie je možné aplikovať ani rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bouša proti Českej republike z 3. júna 2025, č. 34067/23, body 49. až 63., nakoľko v prvom rade Európsky súd pre ľudské práva nekonštatoval, že postupom vnútroštátneho súdu nedošlo k zásahu do prezumpcie nevinoty, teda k porušeniu článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ale sťažnosť zamietol ako neprípustnú. V uvedenom rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva uviedol, že aj keď formulácia použitá vnútroštátnym súdom nebola úplne bezproblémová, tak v dohode o vine a treste mohlo byť podľa popisu skutku nevyhnutné uviesť rolu (podiel) sťažovateľa Ondreja Boušu na skutku spoluobvineného, čo v prípade obžalovaného je vylúčené. Pokračoval, že podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva nebol popis konania sťažovateľa Ondreja Boušu vnútroštátnym súdom použitý na konštatovanie jeho viny, ale na špecifikáciu konania spolupáchateľa, ktorý od neho drogy mal kupovať. Osobitne obžalovaný poukázal na bod 60. rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého odkazy na sťažovateľa boli vo vnútroštátnom rozsudku formulované tak, aby naznačovali, že je stíhaný v samostatnom konaní, čo opäť nie je prípad obžalovaného. Pre úplnosť obžalovaný dodal (bod 59. rozsudku), že sťažovateľ Ondrej Bouša vôbec napriek možnosti nespochybnil tvrdenie vlády Českej republiky predložené Európskemu súdu pre ľudské práva, že ním napadnuté vyhlásenia nemali proti nemu záväzný účinok a bol naďalej chránený prezumpciou nevinoty.

Nad rámec uvedeného zásahu do práva na zákonného (neustranného) sudcu obžalovaný poznamenal, že v priebehu hlavného pojednávania v termíne dňa 3. júla 2024 došlo k situácii, v ktorej predseda senátu (16T) súdu prvého stupňa JUDr. Jozef Píkna podľa § 269 Trestného poriadku nariadil čítanie listín podľa bodu 5) dôkazných návrhov prokurátora v obžalobe (str. 218), pričom vykonaním dôkazu poveril prokurátora. Prokurátor podľa pokynov predsedu senátu (16T) súdu prvého stupňa prečítal obsah rozsudkov v iných trestných veciach, ktoré sa týkali osôb spolupracujúcich obvinených vystupujúcich v aktuálnej trestnej veci ako svedkovia, pričom daným osobám boli (predovšetkým) zo strany Špecializovaného trestného súdu priznané rozsiahle výhody výmenou za výpoveď proti osobe obžalovaného. Oboznamované rozsudky, predovšetkým v samostatne a už skôr vedených trestných veciach obžalovaných P. a T. však obsahovali konštatovania o vine obžalovaného predovšetkým pre skutok pod bodom 1) obžaloby, ohľadom ktorého, resp. ktorých jeho vina v aktuálnej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 16T/4/2024 ešte nebola zákonným spôsobom preukázaná. V pojednávacej miestnosti sa pritom v danom čase nachádzala verejnosť, predovšetkým mienkotvorné médiá, ktoré následne informovali o priebehu konania, teda dokazovania, v dôsledku čoho si verejnosť na základe prezentovania osoby obžalovaného už ako vinnej na základe predchádzajúcich rozsudkov vytvorili názor naňho ako na vinného, čím bol podľa obžalovaného porušený princíp zachovania prezumpcie nevinoty, ktorý okrem iného viedol aj k nelegitímnym očakávaniam verejnosti. Zároveň sa tak dialo v čase, keď bol vypočutý len svedok V. K.. Ďalej argumentoval, že k namietanému zásahu do prezumpcie nevinoty došlo zo strany konajúceho predsedu senátu 16T súdu prvého stupňa JUDr. Jozefa Píknu v dôsledku porušenia povinnosti uložených mu podľa článku 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) v spojení s článkom 4 ods. 2 Smernice EU/343/2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinoty a práva byť prítomný na konaní v trestnom konaní (ďalej len „Smernica EU/343/2016“), nakoľko napriek existujúcej povinnosti vnútroštátnych orgánov členských štátov zabezpečiť vhodné opatrenia pre prípad porušenia povinnosti podľa článku 4 ods. 1 Smernice EU/343/2016, konajúci predseda senátu žiadnym spôsobom (i) neanonymizoval identitu obžalovaného, ale ani (ii) vopred neupozornil prítomnú verejnosť zastúpenú v aktuálnom prípade prítomnými médiami, že v týchto súvisiacich trestných veciach, ktorých rozsudky boli prečítané vina obžalovaného nebola doposiaľ preukázaná, hľadá sa na obžalovaného ako na nevinného a o jeho vine môže byť a aj bude rozhodnuté až po riadnom vykonaní všetkých navrhnutých, či existujúcich dôkazov. Na uvedenom základe si obžalovaný prostredníctvom námietky zaujatosti podľa § 31 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku a námietky zásahu do prezumpcie nevinoty uplatnil dostupné opatrenia článku 4 ods. 2 Smernice EU/343/2016 v spojení s článkom 48 ods. 1 Charty, pričom navrhoval vylúčiť sudcu - predsedu senátu 16T Špecializovaného trestného súdu JUDr. Jozefa Píknu z vykonávania úkonov v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 16T/4/2024. Súd prvého stupňa však o obžalovaným uplatnených námietkach, teda ani o námietke proti zásahu do prezumpcie nevinoty, ani o námietke zaujatosti vôbec nekonal, kedy ani neprijal žiadne opatrenie podľa článku 4 ods. 2 Smernice EU/343/2016, pričom ani nadriadený súd, teda

Najvyšší súd Slovenskej republiky pochybenie nenapravil a na hlavnom pojednávaní v termíne 20. augusta 2024 bol vyrozumený o uznesení z 13. augusta 2024, sp. zn. 2 Tost 40/2024. Obžalovaný dodal, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku k tejto situácii už nevracia, pričom je podľa neho nepochybné, že v časti odôvodnenia predmetného rozsudku (viď str. 184 až 209) nazvanej 'Dôveryhodnosť svedkov a zákonnosť poskytnutých benefitov' boli listinné dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v termíne 3. júla 2024, teda rozsudky z predchádzajúcich iných trestných vecí viacerých aktuálne spolupracujúcich obvinených, ktorými bol prezentovaný vopred ako vinný, aplikované na prijatie skutkových a právnych záverov odsudzujúceho verdiktu v neprospech obžalovaného.

Vzhľadom na ťažiskový argument odvolania obžalovaného v podobe (i) zásahu do práva zákonného sudcu, (ii) porušenie princípu prezumpcie neviny a (iii) neprijatie opatrení podľa článku 4 ods. 2 Smernice EU/343/2016 v spojení s článkom 48 ods. 1 Charty nie je podľa obžalovaného účelné rozvíjať podrobné úvahy o neúplnom dokazovaní, či nezohľadnení rozhodujúcich skutočností, nakoľko pre absenciu nestrannosti a cieľným zásahom do prezumpcie neviny, okrem už uvedeného aj predvádzaním osoby obžalovaného zo strany konajúceho súdu médiám pred jednotlivými termínmi hlavného pojednávania v putách, ktoré namietol tak v konaní pred súdom prvého stupňa ako aj sťažnosťou pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, o ktorej však doposiaľ nebolo rozhodnuté, nakoľko senát súdu prvého stupňa nie je spôsobilý bez odstránenia zásahov konať a rozhodovať objektívne.

Uvedenú nespôsobilosť súdu prvého stupňa prezentuje (okrem iného aj) najmä časť napadnutého rozsudku pri skutkoch 4), 8) a 9). Pri skutku číslo 4) (poškodený P. S.) vychádzal súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku ťažiskovo alebo v rozhodujúcej miere z výpovede svedka J. R., ktorá má byť podľa ich vlastných slov (viď str. 95 rozsudku) vierohodná a podporená aj inými dôkazmi, pričom účasť obžalovaného alebo jeho podiel na skutku mal spočívať v zabezpečení bytu v Karlovej Vsi v Bratislave. Povedané inak k spáchaniu skutku prispel tým, že zabezpečil bývanie pre priamych páchatel'ov skutku a to J. R. a P. K.. Konkrétne súd prvého stupňa na str. 95 napadnutého rozsudku uvádza, že obžalovaný bol J. R. informovaný o potrebe V. K. a V. Č. usmrtiť P. S., zabezpečil pre nich byt a operatívne s nimi vec preberal, čo heslovito súd označuje slovami „R. - informovanie a logistická pomoc, byt“. Vychádza pritom zo svedeckej výpovede J. R. ako priameho vykonávateľa skutku č. 4) obžaloby z hlavného pojednávania v termíne dňa 22. októbra 2024, ktorá však obsahovo uvedený súdom prvého stupňa prijatý skutkový záver nepotvrďuje a zároveň nie je podporená inými dôkazmi. Svedok síce v monologickej časti uviedol, že s obžalovaným mal niečo konzultovať, avšak až neskôr bol prokurátorom navedený (viď bod 39.) na vážne potvrdenie toho ako obžalovanému mal prerozprávať záujem V. K. na usmrtení P. S., čo obžalovanému malo vyhovovať.

Pred hodnotením dôkaznej situácie obžalovaný uviedol, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku (i) nerozlišuje fyzickú od psychickej pomoci, avšak napriek tomu (ii) si musel byť vedomý, že akákoľvek účasť na skutku priameho páchatel'a vo forme pomoci musí byť pre vykonanie skutku kauzálna, teda povedané inak musí sa pri spáchaní skutku reálne vo vonkajšom svete prejavíť a k dosiahnutiu následku (či ohrozeniu) právom chránených záujmov prispieť. Obžalovaným uvedený právny názor zodpovedá aj skutočnosti, že už zo slov vyjadrených heslovito na str. 95 „pomoc, byt“ je podľa neho zrejmé, že poskytnutie ubytovania malo podľa názoru súdu pomôcť k spáchaniu skutku, avšak v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa neuvádza ani len základné právne úvahy, ktorými by dospel k záveru, v čom malo byť poskytnutie ubytovania kauzálne pre spáchanie skutku pod bodom 4). Samotné poskytnutie bytu, ktorý neslúžil ani na deponovanie zbraní, či sledovanie poškodeného, ale ani žiadnym iným spôsobom nebol začlenený do reťazca na seba nadväzujúcich konaní, ktoré viedli k usmrteniu poškodeného P. S. nie je podľa obžalovaného možné z právneho hľadiska posúdiť ako účasť na konaní priameho páchatel'a vo forme pomoci. Povedané inak poskytnutie bytu, či ubytovania nepredstavovalo žiadnu pomoc, ktorá by sa kauzálne prejavila pri spáchaní skutku. Pri hodnotení výpovede svedka J. R. súd prvého stupňa podľa obžalovaného postupoval v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pričom relevantné skutočnosti prehliadol, svoj prístup zjednodušil až natoľko, že to presne zodpovedá už vopred poňatému zámeru zaujatého arbitra odsúdiť obžalovaného „stoj čo stoj“. Súd prvého stupňa sa podľa obžalovaného rovnako v napadnutom rozsudku nevysporiadal ani s postupom prokurátora, ktorý svedkovi J. R. pri jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní presne v súlade s postupom súdu prvého stupňa, ktorým porušoval prezumpciu neviny obžalovaného podsúval, že ho vyrozumel nielen o záujme V. K. usmrtiť P. S., ale konkrétne o tom, že

priamo P. K. má zavraždiť poškodeného, pričom z časti výpovede (str. 6 podania) vyplýva, že takto sa svedok J. R. vôbec nevyjadril.

Obžalovaný opätovne uviedol, že ani v tejto časti výpovede nie je ozrejmované akým spôsobom malo poskytnutie bytu prispieť k vykonaniu skutku, pričom prokurátor obmedzil vedenie dokazovania na preukázanie obžalovaného vedomosti o tom, že sa skutok má vykonať. Pokračoval, že v ďalšej časti svojej výpovede svedok J. R. preukazuje, že obžalovaný o vykonaní skutku nevedel, pričom vôbec nie je v napadnutom rozsudku vysvetlené z akého dôvodu by o skutku nevedel ak by mu o tom vopred rozprával a na základe čoho by si mimo jeho vedomosti dohodli pomoc pri zbavení sa zbrane s W. S., ktorému mal pritom asistovať podľa výpovede svedka J. R. ďalší spolupracujúci obvinený V. A., pričom obaja majú byť členmi zločinskej skupiny konajúci výhradne na pokyn obžalovaného. Doplnil, že samozrejme svedkovi J. R. sa môže hodiť, že W. S. z dôvodu úmrtia jeho slová už nevie spochybníť a vlastné tvrdenia smerom k V. A. relativizoval natoľko, aby jeho výpoveď nemohla byť priamo vyvrátená. Uvedené tvrdenia J. R. ohľadom priebehu skutku však ani V. A. podľa obžalovaného nepotvrdzuje (viď zápisnica o hlavnom pojednávaní z 23. októbra 2024, str. 12), ktorý je taktiež spolupracujúcim obvineným a požíva dôveru ako aj rozsiahle výhody zo strany konajúceho súdu.

Pre napadnutý rozsudok je podľa obžalovaného príznačné, že skutková veta ktorá na jednej strane zasahuje do prezumpcie nevinny napríklad Ing. V. C. (skutok č. 7) alebo osoby označenej ako V. H. (skutok č. 1), už neobsahuje účasť iných osôb na skutku pod bodom č. 4), nakoľko by sa súd musel vysporiadať s rozpormi vo výpovediach spolupracujúcich obvinených. V tomto smere obžalovaný uviedol, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal takými podstatnými skutočnosťami aké predstavuje (i) krivé obvinenie zo strany J. R. z prípravy vraždy W. T., ktorá bola vyvrátená, (ii) krivé obvinenie osoby obžalovaného zo strany V. Č. z prípravy vraždy B. M., ktorá bola vyvrátená, (iii) krivé obvinenie osoby obžalovaného zo strany Q. H. pri účasti na usmrtení T. W., kde vypovedal proti osobe obžalovaného len z dôvodu, že mal podľa jeho slov záujem kryť jeho kamaráta V. K., (iv) krivé obvinenie J. E. zo strany F. M. pri usmrtení T. F., ako aj ďalšie časti jeho absurdnej výpovede, pričom plauzibilitu manipulovateľnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených prezentoval priamo pri svojom výsluchu ku skutku č. 4) svedok T. D.. Ďalej obžalovaný namietal, že nezákonné výhody pre spolupracujúcich obvinených pritom predstavuje nielen (i) nestíhanie spolupracujúcich obvinených za nepravdivé výpovede, ale taktiež (ii) tzv. „podkvalifikovanie“ skutkov, ako napríklad pri odsúdenom Q. A., ktorý vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/10/2012 nebol odsúdený pre trestný čin nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami v správnej kvalifikácii podľa § 294 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, teda ako člen zločinskej skupiny, ale len podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona (viď str. 185, prvý odstavec napadnutého rozsudku), čím bolo umožnené uloženie nižšieho trestu odňatia slobody.

Pokračoval, že súd prvého stupňa sa taktiež s dostatočnou starostlivosťou nevenoval skutočnosti, že svedok V. Č. ako spolupracujúci obvinený odmietol v aktuálnej trestnej veci vypovedať s odôvodnením, aby si neprivodil trestné stíhanie, čo pri spolupracujúcom obvinenom výrazne znižuje jeho vierohodnosť, bráni obžalovanému klásť otázky a konfrontovať sa s jeho tvrdeniami, čím je zasiahnuté aj právo na obhajobu obžalovaného. Podľa názoru obžalovaného, súd prvého stupňa zároveň neskúmal či V. Č. je v súčasnosti vôbec za tento skutok stíhaný, lebo ak nie je tak práve svedkovi J. R. neveria a nie je možné mu veriť alebo má V. Č. cielene priznanú zákonnú výhodu, ktorá by nevyhnutne spôsobila nepoužiteľnosť jeho výpovede ku všetkým skutkom aktuálneho konania.

Ku skutku č. 4) sa podľa obžalovanému dá okrem pochybností, či bol alebo nebol vyzrotený o zámere V. K. v sumarizácii uviesť, že obžalovaný bez pochybností (i) nebol informovaný o čase spáchania skutku a to ani vo význame kedy približne sa má plánovať vykonanie, (ii) nebol informovaný o prípravách na vykonanie skutku, či ich priebehu, (iii) nezabezpečoval žiadnu, teda ani materiálnu a ani personálnu podporu pre vykonanie skutku, (iv) nevyplácal, ale ani neinkasoval žiadnu odmenu za vykonanie skutku, z čoho vo svojom sumáre nie je možné prijať záver o účasti obžalovaného na skutku. Pri skutkoch č. 8) a 9) prichádza podľa názoru obžalovaného v napadnutom rozsudku prvého stupňa k diskrepanciám, keď oslobodenie spod obžaloby pre skutok pod bodom 9) je založené na závere súdu (str. 175, posledný odstavec), že jediným svedkom vypovedajúcim o účasti obžalovaného je svedok Q. W., čo však nie je podľa neho postačujúce, avšak naproti tomu pri odsudzujúcom verdikte pri skutku 8) je vina obžalovaného založená na výpovedi svedka Q. W., ktorého tvrdenia v tejto časti taktiež nie sú potvrdzované iným svedkom. Pokračoval, že pri skutku 9) súdu prvého stupňa ako potvrdenie

výpovede svedka Q. W. nepostačovala výpoveď ďalšieho svedka V. T., ktorý pripustil, že počul o odvode 20 % v prospech obžalovaného zo získanej sumy, avšak naproti tomu pri skutku 8) postačovala výpoveď svedka V. Q., ktorý však len vo všeobecnosti popisoval akýsi vnútorný pokyn, aby si členovia skupiny zarábali, ale nepotvrďuje účasť obžalovaného na skutku. Navyše súd prvého stupňa vôbec pri svojich úvahách podľa obžalovaného nevzal do kalkúlácie výpovede poškodeného H. S., Q. S., ktorí vierohodne popísali, že ako taxikári nikdy skupine B. žiadne tzv. „výpalné“ neplatili, obžalovaného vôbec nepoznali a pred, ale ani po skutku ich nikto s požiadavkou o platenie tzv. „výpalného“ v jeho prospech nekontaktoval, čím podľa obžalovaného spoľahlivo vyvrátili výpoveď Q. W.. Dodal, že rovnako výpoveď svedka H. R. nepotvrďuje verziu Q. W., čo však súd prvého stupňa (str. 169, druhý a tretí odsek) vyhodnotil arbitrárne, keď jeho výpovedi priznal akúsi obmedzenú výpovednú hodnotu pre výpadky pamäte, ktoré pri iných svedkoch naopak vierohodnosť nevyklúčovali a iné rozpory v podstatných okolnostiach skutku označil za „okrajové“.

V uvedenom význame postup súdu prvého stupňa aj v tejto časti podľa obžalovaného len potvrdzuje už vopred poňatý zámer odsúdiť ho bez ohľadu na dôkazný stav, pričom za týmto účelom bol verejnosti zo strany súdu prvého stupňa kontinuálne prezentovaný už vopred ako vinný.

Na základe uvedeného, pre porušenie práva na spravodlivý proces a to tak zásahom do práva na zachovanie prezumpcie neviny, ako aj do práva na prejednanie veci nestranným a nezaujatým súdom, teda do práva na zákonného sudcu, ale tiež do práva na obhajobu, a v neposlednom rade pre podstatné chyby konania, ktoré predchádzali prijatiu všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia obžalovaný navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 316 ods. 3 písm. a) a § 325 Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie v inom zložení senátu.

Verejné zasadnutie Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) vykonal v neprítomnosti obžalovaného T. R., ktorý o konanie v neprítomnosti výslovne požiadal, a tiež v neprítomnosti poškodených. Na verejnom zasadnutí odvolatelia zotrvali na podaných odvolaniach. Prokurátor navrhol, aby najvyšší súd vyhovel jeho odvolaniu a pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, toto navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného sa v celom rozsahu pridržiaval svojho písomného odvolania, pričom odvolanie prokurátora navrhol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť a vzhľadom na procesný postup súdu, ktorý rozhodol o námietke zaujatosti postupom podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, rozšíril svoje odvolacie námietky aj o namietanie zásahu do práva na obhajobu a práva na účinný prostriedok nápravy podľa článku 47 ods. 1 Charty a článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru. Podľa prístupu odvolacieho senátu v podstate nemá odvolanie ani dovolanie význam nakoľko sú viazaní názorom sťažnostného súdu a keďže platí zásada subsidiarity, tak sa v aktuálnom štádiu konania sa nemôže obrátiť ani na Ústavný súd Slovenskej republiky. Za žiadnych okolností nemôže v tomto konaní uspieť, keďže tento senát v aktuálnom zložení nemôže rozhodnúť inak ako rozhodol v sťažnostnom konaní. Poukázal pritom na to, že v analogickej situácii postupoval najvyšší súd pod sp. zn. 2 TdoVS 1/2025 inak a zotrval na názore, že je narušený princíp spravodlivého konania v tejto trestnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného dôvodné nie je, zatiaľ čo odvolanie prokurátora je dôvodné v časti výroku o treste.

Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému

rozsudku po procesnom postupe bez zásadných chýb a najmä v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil, na základe čoho uznal obžalovaného vinným a tiež prečo ho oslobodil spod obžaloby v bode 9).

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, a tomuto hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov Špecializovaného trestného súdu neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že sa prokurátor alebo obžalovaný sa nestotožňujú so skutkovými a z toho vyplývajúcimi právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu, nemôže sama o sebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Špecializovaný trestný súd vo veci rozhodoval opätovne po tom, ako najvyšší súd rozsudkom z 27. marca 2024, sp. zn. 2TdoV 10/2021, o dovolaní obvineného T. R. rozhodol tak, že konštatoval z dôvodu § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku porušenie zákona v neprospech obvineného a zrušil vo výrokoch týkajúcich sa obvineného T. R. rozsudok najvyššieho súdu z 13. júna 2018, sp. zn. 4 To 1/2018, a rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 30. novembra 2017, č. k. BB-3T/32/2014-15476, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a súčasne podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a to v inom zložení senátu. Dovolací súd tak rozhodol v podstate z tých dôvodov, že konštatoval dôvodnosť dovolania ohľadom namietania porušenia zásady prezumpcie nevinu konaním a rozhodnutím prvostupňového súdu s poukazom na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, keď o obžalobe rozhodoval senát Špecializovaného trestného súdu, ktorý predtým rozhodoval rozsudkom o schválení dohody o uznaní viny a prijatí trestu resp. o prijatí vyhlásenia o vine k obžalobe iných osôb, pričom v skutkových vetách daných meritórných rozhodnutí bol uvádzaný obvinený T. R. bez toho, aby bolo v týchto rozhodnutiach výslovne uvedené, že v jeho prípade ide iba o trestne stíhanú osobu, o ktorej vine/nevine sa bude ešte len rozhodovať.

Z uvedeného dôvodu Špecializovaný trestný súd vykonal dokazovanie v novom zložení senátu.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov je podľa názoru najvyššieho súdu napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky stali spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ich spáchal (aj) obžalovaný T. R. a že z jeho konania nastali tam uvedené následky.

Vzhľadom na to najvyšší súd v otázke skutkových zistení výslovne odkazuje na do najmenších podrobností uvedené dôvody rozsudku senátu Špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

Rovnako najvyšší súd po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného T. R. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez rozumnej pochybnosti

vyučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces. Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu konštatuje, že toto rozhodnutie požadované kritériá bezpochyby napĺňa.

Pokiaľ ide o výrok o vine, najvyšší súd by len duplicitne opakoval skutočnosti uvádzané už súdom prvého stupňa. V konečnom dôsledku sa obžalovaný podrobne vinou v odvolacích námietkach ani nezaoberal, je zjavné, že túto popiera, s tým, že ťažiskovým argumentom jeho odvolania je zásah do práva na zákonného sudcu a porušenie princípu prezumpcie neviny, ako aj neprijatie opatrení podľa článku 4 ods. 2 EU/343/2016, v dôsledku čoho nepovažoval za účelné rozvíjať podrobné úvahy o neúplnom dokazovaní či nezohľadnení rozhodujúcich skutočností. Poukázal však čiastočne na časti napadnutého rozsudku pri skutkoch v bodoch 4), 8), 9).

Vo vzťahu ku skutku v bode 4) obžalovaný spochybnil predovšetkým výpoveď svedka J. R., s tým, že jeho účasť na skutku mala spočívať v zabezpečení bytu v Karlovej Vsi v Bratislave. Poukázal pritom na jednotlivé časti tejto výpovede a namietal, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nerozlišuje fyzickú od psychickej pomoci avšak musel si byť vedomý, že akákoľvek účasť na skutku priameho páchatel'a vo forme pomoci musí byť pre vykonanie skutku kauzálna. Podľa obžalovaného samotné poskytnutie bytu, ktorý neslúži ani na deponovanie zbraní či sledovanie poškodeného, ale ani žiadnym iným spôsobom nebol začlenený do reťazca na seba nadväzujúcich konaní, ktoré viedli k usmrteniu poškodeného P. S.O. nie je možné z právneho hľadiska posúdiť ako účasť na konaní priameho páchatel'a vo forme pomoci. Poskytnutie bytu či ubytovania nepredstavovalo žiadnu pomoc, ktorá by sa kauzálne prejavila pri páchaní skutku.

Najvyšší súd poukazuje v kontexte týchto odvolacích námietok na to, že zo skutku v bode 4) napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný mal rozhodnúť o usmrtení poškodeného P. S.O. a touto činnosťou mal poveriť J. R. a P. K. a mal vykonanie činu naplánovať. Priamym vykonávateľom uvedeného skutku bol práve J. R. ktorý k predmetnému skutku vypovedal a podrobne opísal priebeh konania od stretnutí, ktoré predchádzali samotnému skutku ako aj o skutočnosť, že komunikoval aj samotný R. s obžalovaným, a to ako pred skutkom tak aj po skutku. Jeho výpoveď korešponduje s výpoveďou Q. A.. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil úlohu obžalovaného jednak z výpovede svedka R. ako aj svedka A. a tiež V. K., ktorý uviedol, že R. mal vysloviť požiadavku, že S.O. treba zabiť. Najvyšší súd nezistil z výpovede svedka R., že by jeho účasť bola „len“ vo forme poskytnutia bytu tak ako na to poukazuje obžalovaných v podanom odvolaní. Práve naopak, jeho účasť bola aktívna a správne ju Špecializovaný trestný súd vyhodnotil s tým, že heslovite pomenoval účasť jednotlivých osôb na skutku, pričom rozhodne nie je možné súhlasiť s tým, že obžalovaný R. mal zabezpečovať byt a pritom táto skutočnosť nemala súvisieť so samotným skutkom. Výpovede R., A. a K. je potrebné hodnotiť komplexne, nie izolovane.

Najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný v tomto bode svojím konaním naplnil zákonné znaky trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 13/1998 Z. z., pričom tento skutok úmyselne zosnoval alebo riadil. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožňuje s hodnotením dôkazov tak, ako ich hodnotil súd prvého

stupňa nespôsobuje nesprávnosť tohto hodnotenia. Najvyšší súd nedospel k záveru, že by pri výpovedi svedka J. R. súd prvého stupňa postupoval v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 12 Trestného poriadku a aj jeho výsluch na hlavnom pojednávaní považuje najvyšší súd za zákonný. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že pokiaľ obhajoba namietala kladenie otázky svedkovi, predseda senátu vyzval prokurátora na jej preformulovanie. Najvyšší súd netvrdí, že výpovede svedkov sú absolútne „perfektné“ a práve naopak, považuje za logické, že vzhľadom na odstup času sa aj v týchto výpovediach nachádzajú rozpory a nezrovnalosti. Nič to však nemení na závere, že z výpovedí svedkov tak, ako sú vyhodnotené súdom prvého stupňa, možno dospieť k záveru o vine obžalovaného.

Obžalovaný v podanom odvolaní poukázal na zasahovanie do prezumpcie neviny Ing. V. C. v skutku č. 7), či osoby označenej ako V. H. v skutku č. 1), pričom uvedené je podľa názoru najvyššieho súdu nerelevantné vo vzťahu k obžalovanému T. R., ktorého vinu v tomto konaní súd posudzuje.

V ďalšej časti obžalovaný namietal nezákonné výhody pre spolupracujúcich obvinených.

Vo vzťahu k použiteľnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených najvyšší súd vo všeobecnosti uvádza, že použitie výpovedí svedkov výmenou za imunitu alebo iné benefity je dôležitým nástrojom vnútroštátnych orgánov v boji proti závažnej trestnej činnosti. Použitie takýchto výpovedí však môže spochybniť spravodlivosť konania proti obvinenému a môže vyvolať citlivé otázky, pretože takéto výpovede sú svojou povahou prípustné manipulácii a môžu byť urobené výlučne s cieľom získať ponúkané benefity alebo z osobnej pomsty (pozri Xenofontos a ďalší proti Cypru, body 76 až 78, a Erik Adamčo proti Slovensku, bod 59). Niekedy nejednoznačná povaha takýchto výpovedí a riziko, že osoba môže byť obvinená a súdená na základe neoverených tvrdení, ktoré nie sú nevyhnutne nezaujaté, sa preto nesmie podceňovať, avšak použitie takýchto výpovedí však samo o sebe nestačí na to, aby bolo konanie nespravodlivé. To závisí od konkrétnych okolností každého prípadu (pozri Oddone a Pecci proti San Marinu zo 17. októbra 2019, č. 26581/17 a 31024/17, bod 106), ako to vyplýva z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Fajstavr proti Českej republike zo 16. októbra 2025 z bodov 45 a 46.

Pri posudzovaní vplyvu usvedčujúcej výpovede spolupáchateľa na spravodlivosť konania ako celku súd okrem iného zohľadňuje, či: obhajoba poznala totožnosť svedka; obhajoba vedela o existencii dohody s prokuratúrou; vnútroštátny súd preskúmal dohodu; vnútroštátny súd zvažil všetky možné benefity, ktoré svedok získal; dohoda bola prerokovaná na súde; obhajoba mala možnosť svedka vypočuť; obhajoba mala možnosť vypočuť zapojených členov prokuratúry; vnútroštátny súd si bol vedomý nástrah, ktoré so sebou prináša spoliehanie sa na výpoveď spolupáchateľa; vnútroštátny súd pristupoval k výpovedi obozretne; vnútroštátny súd podrobne vysvetlil, prečo svedkovi uveril; existovali nespochybnené podporné dôkazy; odvolací súd preskúmal závery súdu prvého stupňa týkajúce sa svedka; a otázkou sa zaoberali všetky sudy, ktoré preskúmavali opravné prostriedky (pozri Xenofontos a ďalší proti Cypru, bod 79, s ďalšími odkazmi).

Aj v kontexte uvedeného z obsahu spisu, ako aj rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa podrobne (str. 184 až 209 napadnutého rozsudku) hodnotil a posúdil zákonnosť poskytnutých benefitov spolupracujúcim osobám na posúdenie zákonnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 119 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takého donútenia alebo prostredníctvom poskytnutia nezákonného benefitu alebo sľubu nezákonného benefitu spolupracujúcej osobe alebo benefitu, ktorý prokurátor v rozpore s týmto zákonom neoznámil súdu, sa nesmie použiť v konaní okrem prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila alebo takýto benefit spolupracujúcej osobe poskytla alebo sľúbila.

Všetky benefity, ktoré boli v tomto konaní poskytnuté spolupracujúcim osobám boli zákonné a primerané, pričom ani najvyšší súd nezistil z oboznámených rozhodnutí také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali konštatovanie, že by spochybňovali dôveryhodnosť spolupracujúcich osôb vypočutých v tomto konaní.

Podľa § 10 ods. 24 Trestného poriadku, výhodou spolupracujúcej osoby (ďalej len „benefit“) je výhoda podľa § 205, § 215 ods. 3, § 218, § 228 ods. 3, mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona alebo akákoľvek iná výhoda spočívajúca v procesnom postupe, inom konaní alebo opomenutí orgánov alebo osôb konať podľa tohto zákona, ktorú poskytol, sprostredkoval, inak zabezpečil, navrhol alebo formálne alebo neformálne sľúbil spolupracujúcej osobe súd alebo orgán činný v trestnom konaní výmenou za jej účasť na objasňovaní trestných činov, zisťovaní alebo usvedčovaní ich páchatelov. Najvyšší súd dospel k záveru, že poskytnuté benefity spolupracujúcim osobám boli vyhodnotené ako zákonné a primerané.

Obžalovaný priamo v odvolaní namietal tiež, že súd sa nezaoberal podstatnými skutočnosťami, ako sú (i) krivé obvinenie zo strany J. R. z prípravy vraždy W. T., ktorá bola vyvrátená, (ii) krivé obvinenie osoby obžalovaného zo strany V. Č. z prípravy vraždy B. M., ktorá bola vyvrátená, (iii) krivé obvinenie osoby obžalovaného zo strany Q. H. pri účasti na usmrtení T. W., kde vypovedal proti osobe obžalovaného len z dôvodu, že mal podľa jeho slov záujem kryť jeho kamaráta V. K., (iv) krivé obvinenie J. E. zo strany F. M. pri usmrtení T. F., ako aj ďalšie časti výpovede, pričom plauzibilitu manipulovateľnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených prezentoval pri svojom výsluchu ku skutku č. 4) svedok T. D..

Obžalovaný namietal tiež skutočnosť, že svedok V. Č. odmietol v aktuálnej trestnej veci vypovedať s odôvodnením, aby si neprivodil trestné stíhanie. Aj keď obžalovaný má výhrady k takémuto postupu, svedok využil zákonné právo dané mu Trestným poriadkom, jeho výpoveď bola prečítaná a hodnotená v kontexte ostatných dôkazov, a to aj z pohľadu jeho vierohodnosti.

Ako už bolo uvedené, súd hodnotil vo vzťahu ku každému skutku dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a to jednak dôkazy zákonné ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 Trestného poriadku, podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. A pokiaľ boli ich výpovede spochybňované v inom, než tomto konaní a vo vzťahu k inému, než obžalovanému, nič to nemení na závere, že dôkazy hodnotené v danej veci vinu obžalovaného jednoznačne preukázali.

Hodnotenie vykonaných dôkazov iným spôsobom, než ako k nemu pristúpil súd prvého stupňa, by bolo nielen v rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania, keďže odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa, nemal o vine obžalovaného T. R. žiadne rozumné pochybnosti.

Námietky obžalovaného T. R. k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného svojim obsahom nenaplnia žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku.

Najvyšší súd ako súd odvolací sa stotožnil so záverom, že v posudzovanej veci v prípade výroku o vine nejde o žiadnu pravdepodobnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný T. R. žalované skutky spáchal na tom základe, ako boli ustálené v skutkových vetách napadnutého rozsudku, pričom svojím konaním jednotlivými skutkami naplnil zákonné znaky v skutku č. 1 zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v skutku č. 2 trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 13/1998 Z. z., skutku č. 3 z trestného činu všeobecného ohrozenia formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 13/1998 Z. z., v skutku č. 4 trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 13/1998 Z. z., v skutku č. 5 trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 129/1998 Z. z., v skutku č. 6 trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 10/1999 Z. z., v skutku č. 7 trestného činu vraždy formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení zákona č. 183/1999 Z.

z. a v skutku č. 8 obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 140 písm. c) a § 141 písm. a) Trestného zákona, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1.

Treba iba dodať, že senát Špecializovaného trestného súdu právne posúdenie konania pri jednotlivých skutkoch obžalovaného T. R. podrobne uviedol v napadnutom rozsudku a najvyšší súd naň v podrobnostiach odkazuje.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, jednotlivo i v ich súhrne, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné:

Pokiaľ ide o skutok v bode 8), obžalovaný namietal diskrepancie, keď skutky 8) a 9) sú založené na závere súdu, že jediným svedkom vypovedajúcim o účasti obžalovaného je svedok Q. W., čo však nie je podľa súdu prvého stupňa postačujúce, avšak naproti tomu pri odsudzujúcom verdikte pri skutku 8) je vina obžalovaného založená na výpovedi svedka Q. W., ktorého tvrdenia v tejto časti taktiež nie sú potvrdzované iným svedkom.

Je potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa dospel k skutkovým zisteniam na základe výpovede Q. W., či už na hlavnom pojednávaní alebo v prípravnom konaní, pričom táto výpoveď korešponduje s výpoveďou poškodeného S. S. (ako aj zápisnicou o obhliadke miesta činu, fotodokumentáciou a dokumentáciou ohľadne zdravotného stavu poškodeného), tiež výpoveďou svedka Q. S., sčasti i V. Q.. Za daného stavu ani najvyšší súd nemá pochybnosti o správnosti záverov o vine obžalovaného.

Naproti tomu pokiaľ ide o skutok v bode 9) - vo vzťahu k nemu bol obžalovaný oslobodený. K tomuto záveru smerovala aj odvolacia námietka prokurátora, ktorý považoval závery v napadnutom rozsudku za nesprávne, pokiaľ smerovali k nepreukázaniu všetkých okolností uvedených v skutkovej vete skutku s tým, že bez zmeny totožnosti skutku je podľa prokurátora možné skutok upraviť aj bez zistenia konkrétneho dňa v priestoroch H.P., kde podľa výpovede svedka Q. W. malo dôjsť k súhlasu s vykonaním skutku, nakoľko dôkazne relevantné je, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že k udeleniu súhlasu došlo. Toto je podľa neho zrejmé z výpovede svedka Q. W., ktorý obžalovaného priamo usvedčuje. Jeho výpoveď je podporovaná nepriamo výpoveďami V. Q. a V. T., ktorí mali uvedené od svedka Q. W., či z prostredia zločineckej skupiny. To, že uvedené poprel svedok T. D. považoval prokurátor za účelové tvrdenia uvedeného svedka, s poukazom na jeho vlastné odsúdenie.

Najvyšší súd sa s odvolacou námietkou prokurátora nestotožnil, nakoľko Špecializovaný trestný súd logicky vysvetlil, prečo dospel k záveru, že skutok v bode 9) sa stal, má znaky trestného činu, avšak nie je dokázané, že ho spáchal obžalovaný. Správne súd prvého stupňa ustálil, že k odovzdaniu peňazí a k podvodu s príslubom vrátenia vozidla Audi Q7 došlo, avšak jediným, kto v tomto kontexte vypovedá o oboznámení sa so skutkom obžalovaného R., je svedok Q. W.. Jeho účasť nepotvrďuje v dostatočnom rozsahu iný svedok tak, aby bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že obžalovaný súhlasil s vykonaním trestného činu a určil, aby od poškodeného získali finančné prostriedky. Možno súhlasiť so záverom súdu, že na základe súhrnu všetkých výpovedí možno vyvodiť iba nepriamu podporu záveru, že obžalovaný mal o konaní vedomosť a mohol z neho mať prospech, a to prostredníctvom odkazovania na prezývku „K.“, W. tvrdenia o akceptácii či T. zmienky z prípravného konania o podiele. Nie je však preukázané, že by sa skutok odohral v rozsahu skutkovej vety, teda že by došlo ku konkrétnemu stretnutiu vo H., výslovnému určeniu postupu obžalovaným a následnému rozdeleniu peňazí všetkými tromi.

Takto ustálená dôkazná situácia aj podľa názoru na odsúdenie obžalovaného nepostačuje a preto je záver súdu o naplnení dôvodu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku vo vzťahu ku skutku v bode 9) plne dôvodný.

Pokiaľ ide o výrok o treste, najvyšší súd sa stotožnil s odvolaním prokurátora, ktorý namietal, že senát rozhodol o uložení trestu odňatia slobody vo výmere 25 rokov s poukazom na to, že pre uloženie

výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie musia byť podľa § 29 ods. 3 Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutkov) splnené kumulatívne tri zákonné podmienky:

- stupeň nebezpečnosti takého činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký, vzhľadom na obzvlášť zavrhnutia hodný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnutia hodnú pohnútku alebo na obzvlášť ťažký alebo ťažko napravitelný následok,
- uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti,
- nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov.

Prokurátor s argumentáciou Špecializovaného trestného súdu nesúhlasil s poukazom na znalecký posudok, osobu obžalovaného, charakter trestnej činnosti.

Najvyšší súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na základné pravidlá dôležité pri ukladaní trestu a účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od spáchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu, v čom sa odráža zásada personalnosti trestu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorého sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti, potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trest musí vyjadrovať tiež morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu je nutné aplikovať tiež ustanovenia Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa pritom rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest.

Osobu páchatel'a je pritom potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu.

V prvom rade je potrebné uviesť, že Špecializovaný trestný súd správne ukladal trest obžalovanému podľa zákona účinného v čase spáchania skutkov, nakoľko použitie tohto trestného zákona je pre obžalovaného priaznivejšie. Obžalovanému bolo pritom možné uložiť výnimočný trest (za skutky v

bodoch 2 až 7).

Správne prvostupňový súd prihliadal u obžalovaného T. R. na skutočnosť, že tento bol hlavným a riadiacim článkom celej zločineckej skupiny, skutky naplánoval, delil úlohy a navyiac sa aj aktívne zapojil (skutky v bode 3 a 6) do najzávažnejšej trestnej činnosti s následkom smrti. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti, spôsob spáchania a chladnokrvnosť konania obžalovaného, za splnenia podmienok ustanovenia § 29 Trestného zákona účinného do 31. novembra 2000 dospel aj odvolací súd k záveru o potrebe uloženia práve trestu na doživotie.

Podľa § 29 ods. 1 Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutkov) výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon vo všeobecnej časti (§ 43) alebo v osobitnej časti dovoľuje. Ak súd uloží takýto trest, môže zároveň rozhodnúť, že doba výkonu disciplinárneho trestu celodenného umiestnenia do uzavretého oddelenia a umiestnenia do samoväzby sa na účely podmieneného prepustenia do doby výkonu trestu nezapočítava.

Podľa § 29 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba páchatelovi podľa § 43 ods. 1 alebo páchatelovi, ktorý spáchal trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 alebo ktorý pri trestnom čine vlastizrady (§ 91), teroru podľa § 93 alebo § 93a ods. 3, terorizmu podľa § 94 ods. 2, všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 3, genocídie (§ 259) alebo zločinu proti ľudskosti podľa § 259b ods. 2 zavinil smrť iného úmyselne, a to za podmienok, že

- a) stupeň nebezpečnosti takého trestného činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký vzhľadom na obzvlášť zavrhnutiahodný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnutiahodnú pohnútku alebo na obzvlášť ťažký a ťažko napravitelný následok,
- b) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- c) nie je nádej, že by páchatel' bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Súd prvého stupňa považoval za nesplnenú tretiu podmienku pre uloženie trestu na doživotie, a to že nie je možné konštatovať, že nie je nádej, že by páchatel' bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov. Prihliadal pritom najmä na závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. Mgr. Z. H., PhD. č. 23/2025, podľa ktorého „Na základe analýzy pozitívnych a limitujúcich resocializačných faktorov obžalovaného možno konštatovať, že zo psychologického hľadiska je kriminálny vývin osobnosti obžalovaného vo vzťahu k prípadnej recidíve málo pravdepodobný a prognóza jeho resocializácie je priaznivá a resocializácia je možná.“

Správne konštatoval Špecializovaný trestný súd, že záver o tom, či nie je nádej, že by páchatel' bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov je právnou otázkou, ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu. Na tom nič nemení skutočnosť, že súd vychádza aj zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odbor psychológie, odvetvie klinická psychológia dospelých, ktorého úlohou je na podklade určenia osobnostných, symptomatických (kriminogénnych) a spoločenských (sociálnych) faktorov poskytnúť súdu závery pre vyhodnotenie resocializačnej prognózy páchatel'a. Formuláciou podmienky „nie je nádej“ zákon stanovuje, že nestačí nedostatok istoty, že sa páchatel' napraví trestom kratšieho trvania, ale naopak vyžaduje sa rozumná istota (prognóza) vychádzajúca zo súčasných znalostí o možnosti napraviť páchatel'a trestom odňatia slobody časovo obmedzeným nad pätnásť do dvadsaťpäť rokov.

Ako už bolo uvedené podľa znaleckého posudku č. 23/2025 znalkyne PhDr. Mgr. Z. H., PhD. kriminálny vývin obžalovaného je vo vzťahu k recidíve málo pravdepodobný a prognóza jeho resocializácie je priaznivá a resocializácia je možná. Znalecký posudok je však len jedným z dôkazov, keď súd nemôže nahradiť odbornú mienku znalca vlastnou - laickou mienkou, avšak v konečnom dôsledku dáva podklad k odborným východiskám pre právny záver súdu.

Najvyšší súd už v úvode tejto časti uviedol, že vyplynulo z vykonaného dokazovania, že obžalovaný

dlhodobo stál na čele a riadil fungovanie zločineckej skupiny, rozdelil územnú pôsobnosť jednotlivých vetiev skupiny a profitoval z jej nezákonnej činnosti, skutky pod bodmi 2 až 8 plánoval, ostatným na skutkoch zúčastneným osobám rozdelil úlohy a v skutkoch pod bodom 3 a 6 sa aktívne osobne fyzicky zapojil do najzávažnejšej trestnej činnosti s následkom smrti poškodených. Vo všetkých týchto prípadoch išlo v podstate o popravy poškodených, z ktorých niektoré boli vykonané verejne, či na objednávku, pričom pri útokoch strelnými zbraňami pri vysokom počte vystrelených nábojov na mieste verejnosti prístupnom, členovia skupiny evidentne nebrali ohľad na možné následky pre náhodných okoloidúcich. Možno súhlasiť s vyjadrením predsedu senátu, že priam absolútnu „bezohľadnosť“ predstavuje umiestnenie výbušniny s výnimočnou silou priamo k vstupu do areálu tenisových kurtov verejnosti prístupných a jej odpálenie v čase, keď sa v areáli tenisových kurtov pohybovalo veľké množstvo ľudí (skutok 3). Tieto skutočnosti vo vzťahu k obžalovanému R. svedčia o jeho absolútnej neúcte k ľudskému životu, bezohľadnej sebeckosti, bezcitnosti a morálnej zvrhlosti.

Osobnosť obžalovaného je aj podľa hodnotenia riaditeľa ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica z 8. augusta 2025 zameraná prevažne na uspokojovanie vlastných potrieb. Znalci z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria v rámci diagnostických záverov (č. l. 13450 = 13466, zv. 48, viď str. 15) obžalovaného posúdili ako osobnosť abnormne štruktúrovanú a dissociálnu. Je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že obžalovaný sa tak v pôvodnom konaní ako aj v konaní po dovolaní odmietol podrobiť znaleckému skúmaniu znalcami z odboru psychológie pribratými súdom (znalcami z odboru zdravotníctvo a =farmácia, odvetvie psychiatria sa neodmietol podrobiť) s poukazom na zaujatosť (pričom v konaní po dovolaní bol súdom pribratý odlišný znalec od znalca v pôvodnom konaní) a bol ochotný sa podrobiť iba znaleckému skúmaniu znalkyne, ktorú si sám vybral (a ktorá už predtým vypracovala v inom konaní pre neho priaznivý posudok).

Napriek tomu sa v samotnom znaleckom posudku znalkyne PhDr. Mgr. Z. H., PhD. uvádza, že „obžalovaný má jednoznačný názor na to čo je dobré a čo zlé a na svojom presvedčení trvá“. Ani za obdobie, ktoré uplynulo od spáchania skutkov nedošlo zo strany obžalovaného k žiadnej sebareflexii vo vzťahu k preukázaným skutkom, ktoré spáchal, pričom nie je dôvod sa rozumne domnievať, že by zmenil svoj postoj k páchaniu obdobných skutkov a teda že by bola aktuálne prítomná nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Najvyšší súd sa prikláňa aj k názoru predsedu senátu vyslovenom v odlišnom stanovisku, ktorý považuje za správny s tým, že pri vyhodnocovaní možného účelového správania sa obžalovaného vo vzťahu k dosiahnutiu priaznivého záveru znaleckého posudku ohľadom prognózy resocializácie, neuniklo pozornosti, že potom ako v pôvodnom konaní prvostupňový súd v rozsudku v rámci odôvodnenia uloženia výnimočného trestu odňatia slobody uviedol, že: „Podľa názoru senátu spoločenské deklasovanie obžalovaného R. výkonom trestu odňatia slobody ako aj predpokladaná znížená schopnosť plnohodnotného rodinného a partnerského zázemia (podľa vykonaných dôkazov obžalovaný R. žil samotárskym spôsobom života, pričom miesto svojho pobytu starostlivo utajoval) determinujú prípadnú recidívu, či zákonného konania obžalovaného.“, pri vyšetrení na účely vypracovania znaleckého posudku predloženého do nového konania obhajobou, obžalovaný vo vzťahu k hodnotovej orientácii uviedol, že: „V prvom rade mi záleží na rodine, na mojich deťoch a ich súrodencoch, z iného vzťahu ich matky. Záleží mi aj na tých matkách mojich detí, prežil som s nimi nejakú súčasť života, mám ich stále rád. Záleží mi tak isto na bratovi, jeho žene a jeho rodine. Keď sa odtiaľto dostanem, svoj život chcem venovať svojej rodine, nájsť si nejakú robotu - nejaké slušné zamestnanie a snažiť sa venovať deťom čas, o ktorý som ich ukrátil. Aj keď som bol vonku, tak som ich ukrátil o čas, ktorý som mohol byť s nimi, pretože som bol viacej v robote aj keď nemusel, mal som sa venovať viacej rodine. Mám rád a rešpektujem autority, ktoré majú charizmu a vychádzajú zo životných skúseností, majú férové jednanie, nepovyšujú sa, majú logické a pravdivé argumenty, ktoré si vedia presadiť. Mladší brat H. (59). Žije v Č., okr. K., má manželku, dcéru, to je jeho krstniatko N. a dvoch synov. Už má ešte dve deti na vyše. Píšeme si a telefonujeme s jeho rodinou. S družkou z A. P., s ktorou mám syna P., sme nadviazali kontakt od minulého roku pravidelný, telefonický. S družkou z Nemecka už nie sú ako druh a družka, ale zostali kamaráti, tiež sú v telefonickom kontakte.“ Uvedené konanie obžalovaného, vzhľadom na trvajúce popieranie spáchania trestnej činnosti, absenciu ľútosti či empatie voči poškodeným, nemožno

vyhodnotiť ako nápravu či zmenu životných hodnôt, ale ako účelovú „kalkuláciu“ obžalovaného.

Tieto úvahy predsedu senátu súdu prvého stupňa absolútne korešpondujú s úvahami senátu najvyššieho súdu, ktorý za daného skutkového a právneho stavu považuje za nevyhnutné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na doživotie, keďže miernejší druh výnimočného trestu neplní účel trestu podľa § 23 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Možno len opätovne zopakovať, že obžalovaný T. R. dlhodobo a na najvyššej hierarchickej úrovni zločineckej skupiny organizoval a riadil systematické násilné útoky s fatálnymi následkami, opakovane zneužíval podriadené osoby ako „nástroje“ na likvidáciu vytypovaných obetí, sám sa osobne podieľal na vykonaní dvoch vražd, a to aj spôsobom mimoriadne nebezpečným pre široký okruh osôb (nástražná výbušnina pri verejne prístupných tenisových kurtoch), pričom konal chladnokrvne, bez elementárnej úcty k ľudskému životu, s vedomím a akceptáciou vedľajších následkov. Dlhodobosť protiprávnej činnosti, počet skutkov s následkom smrti, ich „popravový“ charakter, premyslená logistika a maskovanie stôp, ako aj preukázaná schopnosť obžalovaného koordinovať trestnú činnosť naprieč vetvami skupiny a profitovať z nej, podstatne presahujú rámec obvyčajného súbehu viacerých trestných činov a vylučujú záver o postačujúcej individualizácii trestu v hraniciach do 25 rokov. Absencia sebareflexie, pretrvávajúce popieranie viny, hodnotová rigidita a dissociálne rysy osobnosti znižujú prognózu resocializácie na úroveň, ktorá neposkytuje rozumnú istotu nápravy kratším výnimočným trestom; zároveň nepochybne vyvstáva silná požiadavka generálnej prevencie na ochranu spoločnosti a autority práva. Iba doživotný trest je primeranou a spravodlivou reakciou na mimoriadnu závažnosť a spoločenskú škodlivosť konania obžalovaného a najspoľahlivejšie zabraňuje jeho ďalšiemu páchaniu.

Najvyšší súd preto dospel k jednoznačnému záveru, že ani odstup času od spáchania skutkov nemá vplyv na záver, že u obžalovaného boli splnené podmienky na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie.

Obžalovaný má však možnosť preukázať spoločnosti, že v prípade jeho nápravy môže byť podmienčne prepustený, pričom môže preukázať vlastným správaním sa počas výkonu trestu odňatia slobody polepšenie a nápravu.

Najvyšší súd v tejto časti uzatvára, že s výrokom o vine sa jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, pochybenie vo vzťahu k výroku o treste najvyšší súd napravil. Výrok o náhrade škody nebol napadnutý, tento však považuje najvyšší súd rovnako za správny a zákonný.

V ďalšej časti považuje najvyšší súd za potrebné poukázať na to, že obžalovaný podal 27. novembra 2025 námietku zaujatosti na predsedníčku senátu JUDr. Danu Wänkeovú a členku senátu JUDr. Beátu Javorkovú pre ich pomer k veci podľa § 31 Trestného poriadku dôvodiac tým, že menované členky senátu uznesením najvyššieho súdu z 23. mája 2025, sp. zn. 2 Tost 21/2024, zamietli sťažnosť, ktorú podal proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu zo 6. mája 2024, sp. zn. 16T/4/2024, o nevyklúčení sudkyne JUDr. Ruženy Sabovej z vykonávania úkonov trestného konania na Špecializovanom trestnom súde. Základom odvolacích dôvodov, resp. jednou z odvolacích námietok v odvolaní (od bodu 13 odvolania) proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 3. septembra 2025 je aj zaujatosť sudkyne Špecializovaného trestného súdu JUDr. Ruženy Sabovej, a teda obžalovaný je toho názoru, že vzhľadom na predchádzajúce rozhodnutie senátu sp. zn. 2 Tost 21/2024, ktorého členkami boli aj namietané sudkyne nemožno očakávať nestranné a nezaujaté rozhodnutie namietaných sudkýň o podanom odvolaní v konaní pred najvyšším súdom sp. zn. 2 To 16/2025 a preto navrhol, aby JUDr. Dana Wänkeová predsedníčka senátu a členka senátu JUDr. Beáta Javorková boli vylúčené z vykonávania úkonov v trestnej veci vedenej pod spisovou značkou 2 To 16/2025.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v

trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

V danom prípade senát najvyššieho súdu o námietke zaujatosti strany nekonal, keďže jednak sa týka riadneho procesného postupu súdu v danom konaní a je založená na iných dôvodoch ako podľa § 31 Trestného poriadku, konkrétne na tom, že senát Najvyššieho súdu - jeho dve členky - rozhodovali a posudzovali námietku zaujatosti, ktorá bola v konaní smerovaná proti konajúcej sudkyňi Špecializovaného trestného súdu, pričom uvedená skutočnosť, teda že rozhodovala nezákonná sudkyňa súdu prvého stupňa, tvorí aj jednu z odvolacích námietok.

Najvyšší súd v tomto smere poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia z 5. apríla 2017 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 15/2017, podľa ktorého „O zaujatosti sudcu súdu prvého stupňa (na podklade § 31 ods. 1 Trestného poriadku) sa rozhoduje v bezprostrednej časovej nadväznosti na buď oznámenie takej okolnosti konajúcim sudcom (§ 32 ods. 1 Trestného poriadku) alebo námietku strany (§ 31 ods. 4, § 32 ods. 3 Trestného poriadku); námietku zaujatosti možno na tých istých dôvodoch založiť len raz (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku, alternatíva prvá). V odvolacom konaní sa konkrétna okolnosť ako dôvod (možného) vylúčenia sudcu preskúmava len vtedy, ak o nej doposiaľ nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom podľa predchádzajúcej vety (§ 32 ods. 1 alebo § 32 ods. 5 písm. c) Trestného poriadku), keďže odvolací súd nemôže také skoršie rozhodnutie (súdu toho istého stupňa) zrušiť. Uvedené rozhodnutie vyvoláva vo vzťahu k dotknutej otázke in concreto aj naďalej právne účinky (uplatní sa zásada ne bis in idem).

Napadnúť nevyhlásenie sudcu možno vo vyššie popísanej situácii len dovolaním z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (alebo nedôvodné vylúčenie sudcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku).“

Vyššie uvedené stanovisko inak, zjednodušene povedané rieši situáciu, keď v jednom konaní pred všeobecnými trestnými súdmi, do právoplatného skončenia veci, je už raz vyriešená otázka zaujatosti konajúceho sudcu nadriadeným (sťažnostným) súdom v rámci konania pred súdom prvého stupňa, dospejúc k záveru, že v takomto prípade odvolaciemu súdu (teda súdu toho istého stupňa) bráni o námietke zaujatosti (už skôr vyriešenej, nie aktuálne vznesenej z iných dôvodov) rozhodovať prekážka rozhodnutej veci s tým, že opätovne môže už takto vyriešenú otázku zaujatosti konajúceho sudcu opätovne posudzovať a rozhodovať o nej vo vyššie popísanej situácii len dovolací súd.

V zmysle vyššie uvedeného predchádzajúce rozhodovanie nie je prekážkou rozhodovania senátu 2T o odvolaní, nakoľko otázka zaujatosti konajúcej sudkyne bola právoplatne vyriešená, pokiaľ ide o dôvody, ktoré boli uvádzané už v priebehu konania a vyplývajú z uznesenia najvyššieho súdu z 23. mája 2024, sp. zn. 2 Tost 21/2024.

Žiada sa len pripomenúť, že v citovanom uznesení najvyšší súd posudzoval ne/zaujatosť sudkyne JUDr. Ruženy Sabovej a to na základe skutočností uvádzanými obžalovaným v sťažnosti, ktorý namietal, že JUDr. Ružena Sabová nemôže v danom konaní rozhodovať, keďže porušila princíp prezumpcie neviny poukazujúc na obhajobou pripojený rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 27. apríla 2015, sp. zn. PK-2T/6/2015. Obhajoba z citovaného rozsudku poukázala na časť skutku, ktorá je uvedená v znení „... odovzdávaná obvinenému T. R. ako najvyššie postavenej osobe v zločineckej skupine označovanej „B.E.“, z ktorého súhlasom sa mohli predmetnou trestnou činnosťou ...“. Podľa obžalovaného sudkyňa JUDr. Ružena Sabová spolu s členmi senátu JUDr. Vladimírom Petejom a Mgr. Ivanom Matelom, takto označenou časťou skutkovej vety prejedlikovali vinu obžalovaného T. R..

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že ide o rozsudok, ktorým Špecializovaný trestný súd schvaľoval dohodu o vine a treste vo vzťahu k obžalovaným V. C., V. M., W. X., E. H.J., pričom najvyšší súd zdôrazňuje, že ani jeden z týchto odsúdených nie je stíhaný spolu s obžalovaným T. R. a navyše - ako vyplynulo z vykonaného dokazovania - ani jedna z týchto osôb nebola vypočutá ani navrhnutá na vypočutie na hlavnom pojednávaní.

Najvyšší súd vyslovil v spomenutom uznesení názor, že nedošlo k porušeniu zásady prezumpcie neviny, nakoľko obžalovanému T.A. R.Š. sa nekladie za vinu totožný skutok ako je uvedený v označenom rozsudku a formulácia skutkovej vety neposkytuje verejnosti jednoznačný záver o tom, že ide o osobu obžalovaného T. R.. Plné meno obžalovaného sa nenachádza v žiadnej časti citovaného rozsudku. Dotknutý rozsudok, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste už označených odsúdených neobsahuje podrobný skutkový popis konania obžalovaného T.A. R.Š., označujúc ho iniciálami mena. Tak, ako je uvedený skutok v tomto rozsudku, nie je zhodný so skutkovým popisom trestného činu, ktorý sa kladie za vinu obžalovanému T. R. a ktorý je predmetom rozhodovania v súčasnosti (ani sa neodzrkadľuje v ňom). Osoby V. C., V. M., W. X., či Ľ. H. sa ani nespomínajú v skutku číslo 1, ktorý sa obžalovanému T. R. kladie za vinu a ktorý má napĺňať znaky skutkovej podstaty zločinu založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Podľa názoru najvyššieho súdu, celý kontext skutkových okolností z rozsudku PK-2T/6/2015 nenapĺňa dôvody možného predbežného úsudku o vine osoby T.. R.. Možno preto konštatovať, že napriek vyššie uvedenému strohému konštatovaniu v skutkovej vete ohľadne osoby T.. R.. nebola vymedzená účasť obžalovaného T. R. na trestnej činnosti v tomto rozsudku tak konkrétne a individuálne že by znamenala prejudikovanie viny v jeho trestnej veci.

Nie sú preto naplnené dôvody, ktoré by smerovali k záveru, že by bol obžalovaný T.A. R.Š. súdený a odsúdený tým istým senátom prvostupňového súdu, ktorý v minulosti odsúdil jeho spolupáchateľov za trestné činy spáchané spoločne s obžalovaným a žeby skutky boli definované spôsobom, z ktorého je zrejme že sa na nich obžalovaný podieľal. Žiada sa zdôrazniť, že otázka nestrannosti vyvstáva vtedy, keď skorší rozsudok obsahuje podrobné hodnotenie úlohy osoby, ktorá bola súdená neskôr pri trestnej činnosti páchanej viacerými osobami, najmä vtedy, ak skorší rozsudok obsahuje konkrétnu kategorizáciu účasti sťažovateľa alebo musí byť zrejme, že súdená osoba následne splnila všetky kritériá potrebné na spáchanie trestného činu.

Najvyšší súd považuje za potrebné, aj vzhľadom na vyvíjajúcu sa rozhodovaciu činnosť pri posudzovaní prípadnej dôvodnosti zaujatosti členky senátu, poukázať aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bouša proti Českej republike z 3. júna 2025, č. 34067/23, a jeho relevantné časti odôvodnenia.

V bodoch 44 a 45 rozhodnutia Európsky súd pre ľudské práva poukázal na princípy nestrannosti a uviedol, že všeobecné princípy týkajúce sa nestrannosti - vrátane tých, ktoré sa týkajú nestrannosti vo vzťahu k účasti sudcu na predchádzajúcich rozhodnutiach týkajúcich sa tej istej veci - boli stanovené v rozhodnutí vo veci Meng proti Nemecku (zo 16. februára 2021, č. 1128/17, body 42 až 52). Európsky súd pre ľudské práva však poznamenal, že pri uplatňovaní subjektívneho testu konzistentne rozhoduje, že osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, pokiaľ sa nepreukáže opak.

Pokiaľ ide o objektívny test, princípy, ktoré sú najrelevantnejšie vo vzťahu k otázke, ktorá je podstatou tejto veci, možno zhrnúť takto:

- samotná skutočnosť, že sudca už v minulosti rozhodoval o tom istom trestnom čine, nemôže sama osebe odôvodňovať obavy o jeho nestrannosť. Rovnako samotná skutočnosť, že sudca už rozhodoval o podobných, ale nesúvisiacich trestných obvineniach alebo, že už súdil spoluobvineného v samostatnom trestnom konaní, sama osebe nepostačuje na spochybnenie nezaujatosti tohto sudcu v nasledujúcom prípade,
- otázka nestrannosti sudcu však nastáva vtedy, keď skorší rozsudok obsahuje podrobné posúdenie úlohy osoby, ktorá bola obvinená v súvislosti s trestným činom spáchaným viacerými osobami, ale ktorá ešte nebola súdená (a najmä vtedy, ak skorší rozsudok obsahuje konkrétnu špecifikáciu účasti sťažovateľa na trestnom čine, alebo musí byť zrejme, že súdená osoba následne splnila všetky kritériá potrebné na spáchanie trestného činu). Vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu možno takéto prvky považovať za prejudikovanie otázky viny obžalovaného v následnom konaní, a teda môžu viesť k objektívne odôvodneným pochybnostiam, že vnútroštátny súd má predpojatý názor vo vzťahu k meritu prípadu osoby následne súdenej, a to už na začiatku jej súdneho konania.

V bodoch 46 až 48 odôvodnenia rozhodnutia Európsky súd pre ľudské práva k princípom týkajúcim sa prezumpcie nevinoty zdôraznil, že prezumpcia nevinoty zakotvená v článku 6 ods. 2 Dohovoru je jedným z prvkov spravodlivého trestného konania, ktoré vyžaduje ods. 1 uvedeného článku. Článok 6 ods. 2 Dohovoru zakazuje predčasné vyjadrenie názoru súdu, že osoba „obvinená z trestného činu“ je vinná skôr, než jej bola táto vina preukázaná v súlade so zákonom.

Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti zopakoval, že je potrebné zásadne rozlišovať medzi vyhlásením, že niekto je iba podozrivý zo spáchania trestného činu a jasným vyhlásením, že jednotlivec daný trestný čin spáchal, ak neexistuje právoplatné odsúdenie. V tomto ohľade má zásadný význam použitie jazyka. Európsky súd pre ľudské práva ďalej poukázal na to, že to, či je vyhlásenie verejného činiteľa v rozpore so zásadou prezumpcie nevinoty, je potrebné posudzovať v kontexte konkrétnych okolností, za ktorých bolo sporné vyhlásenie urobené. Pri zohľadnení povahy a kontextu konkrétneho konania nemusí byť rozhodujúce ani použitie nešťastného jazyka. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva poskytuje niekoľko príkladov, v rámci ktorých vo veciach nebolo zistené porušenie článku 6 ods. 2 Dohovoru, a to aj napriek tomu, že formulácie použité vnútroštátnymi orgánmi a súdmi boli kritizované.

Európsky súd pre ľudské práva ďalej uznal, že princíp prezumpcie nevinoty teoreticky môže byť porušený aj z dôvodu predčasného vyjadrenia viny podozrivého v rámci rozsudku týkajúceho sa samostatne stíhaných spolupodozrivých. Napriek tomu uznal, že v zložitých trestných konaniach s viacerými osobami, ktoré nemožno súdiť spoločne, môžu byť odkazy prvostupňového súdu na účasť tretích strán, ktoré môžu byť neskôr súdené samostatne, nevyhnutný na posúdenie viny tých, ktorí sú súdení. Trestné súdy sú povinné čo najpresnejšie a najpodrobnejšie zistiť skutkový stav veci dôležitý pre posúdenie právnej zodpovednosti obvineného a nemôžu prezentovať zistený skutkový stav ako obyčajné obvinenia alebo podozrenia. To platí aj vo vzťahu k skutočnostiam týkajúcim sa účasti tretích strán. Ak je však potrebné uviesť takéto skutočnosti, súdy by sa mali vyhnúť poskytovaniu väčšieho množstva informácií, ako je potrebné na posúdenie právnej zodpovednosti osôb obžalovaných v konaní pred nimi.

V kontexte týchto východísk najvyšší súd posudzoval, či bolo potrebné v rozsudku, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste vo veci vedenej pod sp. zn. 2T/6/2015 odkazovať na účasť obvinených, o ktorých vine má rozhodovať v súčasnosti a ak áno, či sa tento odkaz obmedzoval na to, čo bolo nevyhnutné pre záver o vine a či bol formulovaný tak, aby sa predišlo akejkoľvek potenciálnej ujme spoluobvinených.

Obžalovanému T. R. sa nekladie za vinu totožný skutok ako je uvedený v označenom rozsudku a formulácia skutkovej vety neposkytuje verejnosti jednoznačný záver o tom, že ide o osobu obžalovaného T. R.. Plné meno obžalovaného sa nenachádza v žiadnej časti citovaného rozsudku. Dotknutý rozsudok, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste už označených odsúdených neobsahuje podrobný skutkový popis konania obžalovaného T. R., označujúc ho iniciálami mena. Tak, ako je uvedený skutok v tomto rozsudku, nie je zhodný so skutkovým popisom trestného činu, ktorý sa kladie za vinu obžalovanému T. R. a ktorý je predmetom rozhodovania v súčasnosti (ani sa neodzrkadľuje v ňom). Osoby V. C., V. M., W. X., či L. H. sa ani nespomínajú v skutku číslo 1, ktorý sa obžalovanému T. R. kladie za vinu a ktorý má naplňať znaky skutkovej podstaty zločinu založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Formulácia skutku nie je použitá na deklarovanie viny obžalovaného R.

Samotný rozsudok, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste vo veci 2T/6/2015 neobsahuje žiadne právne posúdenie konania T. R. a ani neodkazuje na neho ako na osobu, ktorá naplnila znaky skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bola obvinená, ani ako na „páchateľa“ tohto trestného činu (porovnaj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci C. O. proti Nemecku zo 17. septembra 2024, č. 16678/22, bod 62, a vo veci Gorše proti Slovinsku zo 6. marca 2025, č. 47186/21, body 62 - 63). V uvedenom rozsudku sa síce nenachádza žiadne výslovné vyjadrenie o tom, že vina T. R. nebola právoplatne preukázaná (pozri rozsudky vo veci Mucha proti Slovensku z 25. novembra 2021,

č.63703/19, bod 61 a Gorše proti Slovinsku zo 6. marca 2025, č. 47186/21, bod 63; na rozdiel od rozsudku vo veci Karaman proti Nemecku z 27. februára 2014, č.17103/10, body 69 a 70), aj tak z neho jasne vyplýva, že súd neposudzoval jeho vinu, ale zaoberal sa iba posúdením trestnej zodpovednosti iných obvinených v rámci daného konania (porovnaj rozsudok vo veci C. O. proti Nemecku zo 17. septembra 2024, č. 16678/22, bod 68). Navyše súd vyvinul snahu a v skutkovej vete uviedol len iniciály mena ostatných spoluobvinených.

Aj keď otázka zaujatosti bola už v konaní s konečnou platnosťou vyriešená, vyššie uvedené - vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný opätovne tieto skutočnosti argumentoval aj v rámci podaných odvolacích námietok - považoval najvyšší súd za dôležité doplniť a poukázať tak jednoznačne na nedôvodnosť námietky, že vo veci konala a rozhodovala zaujatá sudkyňa.

V tejto časti najvyšší súd uzatvára, že senát 2T, ktorý o námietke zaujatosti smerovanej na dve členky senátu nekonal postupom podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pričom sa neodklonil ani od rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu.

Obhajca na verejnom zasadnutí poukázal na postup najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 2 TdoVS 1/2025, avšak v predmetnom konaní, ako vyplýva z uznesenia z 29. januára 2025, bola riešená procesná situácia, keď sudcovia najvyššieho súdu boli účastní na rozhodovaní o sťažnosti o nevyhlásení sudkyne súdu nižšieho stupňa, pričom tá istá otázka bola podradená pod dovolací dôvod v tej istej trestnej veci v konaní o dovolaní, pričom najvyšší súd konštatoval, že skutočnosť, že sudcovia, ktorí sa zúčastnili na vydaní uznesenia o sťažnosti, ich podľa § 31 ods. 3 veta druhá Trestného poriadku zo zákona vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania v dovolacom konaní. Nejde teda o identickú situáciu, ako v danom prípade, čo vyplýva aj už z vyššie spomenutého Stanoviska trestnoprávneho kolégia.

Napokon obžalovaný namieta, že súd prvého stupňa sa v rozsudku nevysporiadal s námietkou, ktorá smerovala proti JUDr. Jozefovi Píkovi. Možno dať obžalovanému v tomto smere za pravdu, avšak súčasne je zrejmé, že vyriešenie otázky, ako sa súd vysporiadal s námietkou obžalovaného nezostalo nejasné, keďže na hlavnom pojednávaní konanom 20. augusta 2024 bolo doručené stranám uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 40/2024, obsahom ktorého je vyjadrenie, že o vznesených námietkach sa nekoná, pretože ich obsahom je riadny procesný postup.

Záverom najvyšší súd už len považuje za potrebné zdôrazniť, že novelou Trestného poriadku bolo do právneho poriadku zavedené ustanovenie § 119 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého za dôkaz získaný prostredníctvom poskytnutia nezákonného benefitu, ktorý sa nesmie v konaní použiť podľa odseku 5, sa považuje aj dôkaz získaný od osoby, ktorej bol poskytnutý benefit a ktorá v akomkoľvek trestnom konaní nevypovedala pravdivo o podstatných skutočnostiach alebo neuviedla vo svojej výpovedi všetky podstatné skutočnosti. Uvedené zákonné ustanovenie a novela Trestného poriadku nadobudla účinnosť 27. decembra 2025, pričom možno konštatovať, že dokazovanie v danej veci bolo súdom prvého stupňa skončené 3. septembra 2025. Keďže odvolací súd nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť a ani vykonať žiadne iné dôkazy, preto neskúmal dôkazy z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia a konštatoval, zákonnosť poskytnutých benefitov tak, ako vyplýva z predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozsudku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.